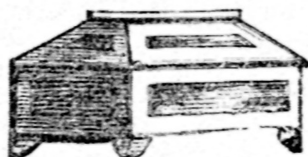
Rubinul pierdut

Christoph Von Schmid

Colec[ia C/r[ilor Rare

Editura Little Lamb

Rubinul pierdut

Primul tipar în limba română – Octombrie 2005
Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Autor:	Christoph Von Schmid
Traducerea:	Codruţa Iaţcu
Editarea:	Constantine C. Coca
Coperta:	Liviu Bursuc

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

SCHMID, CHRISTOPH VON
Rubinul pierdut / Christoph von Schmid ; trad.: Codruţa Iaţcu. - Suceava : Little Lamb, 2005
Index
ISBN 973-7762-27-4

I. Iaţcu, Codruţa (trad.)

821.112.2-32=135.1

Rubinul pierdut

face parte din

Colec[ia C/r[ilor Rare

a editurii

Little Lamb

Îi va învăţa pe copii că merită să fie oneşti indiferent de preţul care trebuie plătit. De asemenea această carte conţine o altă povestire scurtă a lui Von Schmid, Copilul pierdut. Plină de mister şi complot, îi va ajuta pe copii să înţeleagă că adesea Dumnezeu îngăduie felurite încercări pentru binele nostru.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul

0744544579,

prin e-mail la

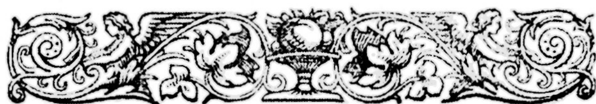
littlelambromania@yahoo.com

sau scrieţi-ne pe adresa

Editura Little Lamb
C.P. 42, O.P. 6 Suceava
cod 720340, jud. SUCEAVA

Castelul Hainburg

CAPITOLUL I

Comoara ascuns/

DUPĂ ce un timp îndelungat şi cu credincioşie îşi
slujii patria, Marshall von Hainburg se retrase

se o moşie la
se în urmă cu
ptă; iar unica
Rămas astfel
nici o plăcere
să-şi dedice
ajute, atât cât
pe lângă el.
ăi de la oraş,
l mai vizitau
oare şi foarte
pe culmea

ntindea satul
nagnifică, cu

orilor şi a
nă generoasă
ătoare, foarte

La începutul unei toamne, chiar mai înainte de a-şi scutura copacii frunzele aurii, sosi la castel nepotul lui Marshall von Hainburg, tânărul ofiţer Adolphus. El avea o relaţie mai specială cu unchiul său care admira spiritul său, vivacitatea şi generozitatea sa; probabil şi din cauză că tânărul, de foarte multe ori, apela la experienţa lui în probele militare, şi mereu asculta cu cea mai mare atenţie poveştile şi observaţiile veteranului Marshall.

Într-o zi, la scurt timp de la sosirea lui Adolphus la castel, tocmai când tânărul se întoarse de la vânătoare şi-i povestea unchiului său cât de norocos fu şi cum reuşi să doboare fiorosul său mistreţ ce făcu atâtea dezastre pe terenurile şi în ogrăzile oamenilor, deci, cum spuneam, atunci veni la castel o solie cu ordin ca locotenentul Wildberg să se reîntoarcă urgent la regimentul său, cel mai târziu, la o anumită zi specificată. Această chemare neaşteptată era cauzată inamicului ce nu mai ţinu cont de armistiţiul încheiat şi trecea deja graniţa. Călăreţul acesta mai spusese că a fost informat în toate satele prin care trecuse, cum că inamicul jefui teritoriul ce se întindea între castel şi oraş, dar că el nu văzuse nici o urmă a acestuia.

Departe de a fi descurajat, tânărul locotenent părea mai degrabă încântat de cele auzite, dar bătrânul său unchi era foarte întristat şi deprimat.

– Mâine, cum se crapă de ziuă, zise Marshall, voi pleca şi eu cu tine, şi zicând acestea dădu ordin ca hainele sale, lenjeriile, bijuteriile şi banii să fie împachetate şi gata de a fi mutate.

Adolphus încercă să-l convingă că nu avea nici măcar cel mai mic motiv să facă lucrul acesta, nu era nici un pericol pentru că armata duşmană trebuia să fie foarte departe de ei. Bătrânul soldat spuse însă:

– Nu, nu. Am supărat şi enervat duşmanul mult prea tare când eram la comanda armatei. Ar fi, cu siguranţă foarte

bucuroşi să mă facă prizonierul lor şi sunt sigur că m-ar umili şi înjosi.

Astfel repetă ordinul de a împacheta tot şi toţi cei din casă precum şi el erau ocupaţi cu pregătirile acestea.

Marshall a fost atât un soldat cât şi un general viteaz în tinereţe, acum însă, cu trecerea vremii, deveni mai timid şi puţin agitat.

– Sunt foarte îngrijorat, Adolphus, în legătură cu această cutie, zise el aducând un frumos cufăr de mahon. Spune-mi ce să fac cu ea? În ea am pus toate bijuteriile şi podoabele soţiei şi fiicei mele, precum şi ceea ce preţuieşte mai mult ca orice – insigna mea de general. Mă tem să iau toate aceste lucruri cu mine. Am putea fi jefuiţi de duşmani pe drum, şi aş regreta foarte mult pierderea frumoasei mele stele pe care însuşi Prinţul mi-a pus-o în piept. Şi nici în castel nu e sigur să o las pentru că, cine ştie, duşmanul ar putea răscoli fiecare bucăţică din el şi, mai rău, ar putea chiar să-i dea foc pentru a se răzbuna pe mine. Cel mai bun plan ar fi, aşa cred, să ascund cufărul acesta în pădure. Ce bine că Hubert, paznicul ce locuieşte în pădure este aici acum! Cheamă-l Adolphus, am încredere deplină în el. Mă bazez pe voi, pe tine şi pe Hubert, să faceţi acest lucru. Eu nu pot merge cu voi, căci nu am fost de foarte multă vreme în pădure şi nu aş vrea să dau cuiva vreun motiv de bănuit.

Marshall făcu o listă cu toate bijuteriile. Examină şi compară apoi toate bijuteriile din cutie cu cele de pe listă, băgă lista în cărticica lui de buzunar şi încredinţă cufărul în mâinile locotenentului Wildberg.

Adolphus o băgă în sacul lui de vânătoare şi merse în pădure însoţit de bătrânul Hubert. Chiar în inima acestei păduri exista o grămadă de stânci înalte şi colţuroase. La baza acestor stânci era un covor de muşchi şi o cruce de piatră care marcau locul unde, cu o mie de ani în urmă, un curajos cavaler a fost doborât de săgeata unui duşman ascuns. În aceste stânci se formaseră nenumărate găuri şi fisuri. În una

din aceste spărturi (ce putea fi recunoscută după nişte plante căţărătoare) au ascuns cufărul având grijă să astupe apoi crăpătura. Uitându-se bine apoi să vadă poziţia exactă a locului unde au ascuns comoara, s-au întors la castel pentru a-l informa pe Marshall şi să-i spună rezultatul muncii lor.

A doua zi, Marshall von Hainburg şi locotenentul Wildberg au plecat de la castel, unul fugind de pericol şi altul să se alăture din nou armatei sale; amândoi ajungând cu bine în capitală, fără a întâmpina vreun pericol sau vreun duşman. Atât ofiţerii cât şi oamenii erau foarte ocupaţi, în a se pregăti de luptă. Adolphus se apucă şi el de lucru şi fu ocupat întreaga zi. Câteva zile mai târziu porni la luptă alături de regimentul său. Marshall se instală în vechea lui locuinţă din frumosul său oraş unde locui următoarele luni.

Războiul luă curând o altă întorsătură şi-şi purtă cursul său devastator către provinciile cele mai îndepărtate ale Germaniei. Drumurile ce făceau legătura între oraş şi castelul Hainburg erau acum în afara oricărui pericol iar inima lui Marshall începu să tânjească după locurile acelea dragi, însă sănătatea lui nu-i permitea să se aventureze la aşa o călătorie. Era totuşi nerăbdător să fie din nou în posesia cufărului şi a comorilor ei, astfel îşi trimise valetul cu o scrisoare la Hubert, prin care îşi manifesta dorinţa de a îi aduce cufărul. Câteva zile mai târziu, slujitorul se întoarse însoţit de bătrânul paznic, care era, cum era de aşteptat, nerăbdător de a încredinţa în mâinile lui Marshall valoroasa cutie ce i-a fost lăsată în grijă. Marshall a fost copleşit de bucurie având comoara din nou în posesia sa şi se grăbi să o deschidă pentru a vedea dacă medalia lui câştigată cu onoare mai era acolo sau nu, mulţumindu-se să arunce doar o simplă privire la celelalte podoabe.

– Slavă Domnului! zise el, că am din nou preţioasa mea cruce; eram foarte neliniştit din pricina ei.

Îi ceru apoi lui Hubert să-i povestească tot ce se întâmplase între timp la Hainburg şi în vecinătăţile sale.

Bătrânul făcu o descriere a nenorocirilor suferite şi a foametei.

– Oh, spuse generosul şi inimosul Marshall, atunci sunt şi mai fericit că am recuperat aceste bijuterii căci ele vor fi moştenirea pe care o voi lăsa-o lui Adolphus. Chiar şi rubinul de pe medalia mea îi va fi dată lui. Ce rost ar avea să fie îngropată şi să se odihnească cu aceste oase? Ce ar avea omul de câştigat dacă ar cuceri întreaga lume şi şi-ar pierde sufletul? Sufletul meu se va bucura când nepotul meu va moşteni aceste comori pământeşti, spre a duce mai departe Împărăţia eternă a Domnului nostru.

În următoarele luni bătrânul Marshall abia dacă mai ieşi din casă; doar duminicile făceau excepţie, când el participa la slujba din bisericuţa satului. În restul săptămânii însă nu-şi punea haine de gală şi astfel crucea sa rămânea în cutie. Într-o dimineaţă însă, dădu ordin să i se aducă uniforma sa.

– Astăzi este ziua mea, zise el, şi sunt convins că ofiţerii fratelui meu vor veni în uniforma lor completă – aşa cum o au la o paradă regală – să mă felicite.

Valetul îl ajută să-şi pună uniforma cu toate podoabele ei scumpe, iar bătrânul scoase crucea lui de general din cutie şi şi-o puse în piept. Dar, uitându-se la ea mare-i fu mirarea şi cu o voce alarmantă spuse:

– Ce înseamnă asta? Îmi pierd oare eu vederea sau îşi pierde piatra din centrul crucii strălucirea ei din cauza locului în care a fost pusă?

Înainte însă de a avea timp să o examineze mai bine, sosiră ofiţerii fratelui său să-l felicite pentru ziua lui de naştere şi să-i ureze mult mai multe înainte. Îşi exprimară încântarea de a-l vedea în acea zi, arătând aşa de bine în uniforma lui.

După ce ofiţerii s-au retras, intră, sprijinit de un baston un bătrân general, prieten foarte vechi cu Marshall.

– Doamne, Dumnezeule! Dragul meu Marshall! Exclamă generalul în momentul în care privirea lui căzu pe cruce. Ce ai făcut cu crucea ta de general? Ai vândut rubinul din centru de dragul sărmanilor tăi prieteni şi l-ai înlocuit cu unul fals?

Bunăvoinţa e un lucru foarte bun, dar de data asta ai mers prea departe! Nu ar fi trebuit să faci lucrul acesta. Ar trebui să urăşti tot ce este fals, atât în fapte cât şi în vorbe. Nu vei putea să mai porţi vreodată crucea aceasta cu onoare!

Marshall îi spuse că doar cu câteva minute mai devreme observase şi el această schimbare, dar nu putea crede că adevăratul rubin a fost înlocuit cu unul fals.

– De prea multe ori a fost dovedită cinstea bărbatului în grija căruia i-am lăsat această cruce ca să mă îndoiesc de el. Sunt mai degrabă înclinat să cred că cine ştie ce accident, cine ştie ce întâmplare nefericită a diminuat cumva strălucirea pietrei.

– Se prea poate, zise generalul, dar ca să ne convingem, să chemăm imediat un bijutier.

A fost chemat bijutierul statului.

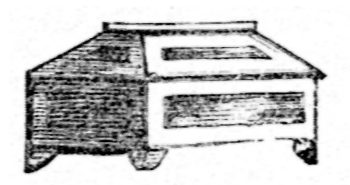
– Piatra aceasta e una falsă, zise el, în momentul în care o văzu. A fost înlocuită piatra cea adevărată, pe care o ştiu foarte bine. Mi-ai făcut marea favoare cu câţiva ani în urmă să mi-o arăţi. Dintre toate pietrele preţioase care mi-au trecut prin mână, n-am văzut niciodată una mai frumoasă decât acel magnific rubin. Strălucirea sa era extraordinară – un roşu luminos şi ameţitor, ca un cărbune aprins; un rubin în adevăratul sens al cuvântului. Valoarea sa, ţinând cont de mărimea şi frumuseţea sa unică, era estimată la zece mii de florini (florin – unitate monetară folosită în Marea Britanie egală cu doi şilingi) – un iubitor de bijuterii, un colecţionar ar fi dat cu uşurinţă acea sumă pentru el. Este o fraudă uimitoare, dar trebuie să recunosc, executată cu o foarte mare îndemânare; nu-i o joacă de copil să şlefuieşti sticla colorată şi să o pui în locul acela de aur fără nici o zgârietură.

După ce mai vorbiră o vreme despre adevăratul rubin şi despre înlocuitorul acestuia, cei doi, generalul şi bijutierul se retraseră, iar Marshall rămase singur să se gândească la toate lucrurile acestea.

– Cine să fie vinovat de întâmplarea aceasta ruşinoasă? Cine ar fi putut face un lucru atât de josnic? Să fie oare Hubert vinovat? Nu, aşa ceva e imposibil. Dacă ar mai fi fost în viaţă l-aş fi chemat aici, dar a trecut aproape o lună de când am primit vestea morţii lui şi a mesajului său prin care-mi mulţumea pentru bunătatea mea faţă de el. Dar e posibil oare ca acest cinstit om să fi luat şi alte podoabe, nu ar fi luat oare el piatra cu tot cu crucea ei de aur, sau nu ar fi luat el întreaga cutie cu bijuterii? Unde ar fi putut găsi bătrânul acela, ce-şi petrecu toată viaţa în pădure şi care nu a fost niciodată într-un oraş mai mare, unde ar fi putut găsi el un om aşa de iscusit să ducă la bun sfârşit o astfel de fraudă? Simplu aşa cum era, putea totuşi să-şi dea seama că orice bijutier ar fi fost mai mult decât surprins să vadă că un sărman pădurar avea o asemenea piatră şi cruce în posesie şi, cu siguranţă, că ar fi mers să anunţe autorităţile. Să fie oare nepotul meu Adolphus von Wildberg vinovat? Lucrul acesta era la fel de imposibil. El este o persoană mult prea nobilă ca să se coboare la o asemenea faptă. Şi apoi, imediat ce el şi Hubert ascunseră cutia, mă însoţi în oraş, iar din oraş plecă pe câmpul de luptă alături de regimentul său şi de atunci se lupta cu inamicul.

– Toată situaţia aceasta e un mister pentru mine, continuă el ridicându-se şi punându-şi crucea deoparte. Nu pot, nici în ruptul capului, să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu frumosul rubin, dacă a fost înlocuit în mod fraudulos sau dacă strălucirea lui naturală s-a pierdut prin cine ştie ce fenomen misterios. Sunt multe lucruri aici, pe pământ, pe care le vedem cu proprii noştri ochi şi totuşi nu le putem înţelege. Totuşi, mai devreme sau mai târziu, cerul ne descoperă fiecare mister, şi sunt convins că într-o zi vom descoperi ce s-

a întâmplat cu rubinul meu. Există o veche şi simplă zicală ce sună cam aşa: „Nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit”.

Comoara

CAPITOLUL II

Fiica p/durarului

IN vara imediat următoare, bătrânul Count von Waldon a cărui fiu fusese logodit cu regretata fiică a lui Marshall von Hainburg, făcu o călătorie la Carlsbad, cu scopul de a-şi reface sănătatea, de a se pune mai bine pe picioare. La renumita *table d'hote* a unei mari pensiuni în care se cază, se întâmplă să stea lângă o tânără domniţă de o extraordinară frumuseţe şi de o rară desăvârşire. Intră în vorbă cu vecinii lui amabili şi descoperi că toate răspunsurile ei dovedeau o înţelepciune deosebită. Dar spre marea lui surprindere observă pe degetul ei inelul de nuntă al miresei decedate a fiului său. Nu era nici cea mai mică îndoială – un smarald micuţ dar cu o strălucitoare nuanţă verde, încercuit cu mici diamante, toate, cu o desăvârşită măiestrie montate pe cel mai pur aur. Totuşi, ca să nu existe nici o urmă de îndoială ceru fetei voie să se uite de mai îndeaproape la el. Tânăra îl scoase imediat de pe deget şi i-l înmână. Era într-adevăr chiar acel inel, până şi iniţialele fiului său mai erau încă zgâriate pe el: „A.V.W.” (Arthur von Waldon).

– De unde ai inelul acesta, domnişoară, dacă îmi permiţi să întreb? spuse contele.

Tânăra se îmbujoră, bolborosi ceva, dar nu răspunse direct la întrebare.

– Nu ar trebui să fie o problemă în a-mi răspunde, zise el. Cunosc inelul acesta cu mult înainte de a intra în posesia ta. Dacă aş şti persoana care va dăruit inelul, lucrul acesta ar putea duce la o surpriză foarte plăcută.

Tânăra îl privi fericită.

– L-am primit, zise ea, de la logodnicul meu, Adolphus Victor Weller, fiul unui mare comerciant din Leipsic.

– Numele acesta mi-e total necunoscut, zise contele. Nu mai puse nici o altă întrebare dar deveni foarte îngândurat.

Lângă tânăra aceasta stătea o doamnă mai în vârstă, probabil mama sau mătuşa fetei. După cină, contele întrebă pe unul dintre oaspeţi cine era doamna aceea mai în vârstă şi i se spuse că era văduva colonelului von Lilienthal, o doamnă foarte drăguţă, foarte bogată şi bună cu cei sărmani. Contele o vizită, cu scopul de a prezenta stima şi respectul lui, spunându-i că îl cunoscuse pe soţul ei şi că regreta din toată inima pierderea acestuia. Tot cu această ocazie ţinu să o felicite pentru fericirea şi mulţumirea ei de a avea aşa o fiică drăguţă.

– O, ea este fiica mea adoptivă, zise doamna Lilienthal. Fata e orfană. Mama ei a murit cu mult timp în urmă, iar tatăl ei, căpitanul Hallmuth, căzu la datorie, luptând pentru ţara lui.

În acel moment un grup de doamne, cu care doamna Lilienthal promisese să se plimbe după cină, veni să o cheme în altă parte şi astfel conversaţia fu întreruptă.

Contele se grăbi imediat să meargă în camera sa, de unde îi scrise lui Marshall că nu putea fi de acord, cu faptul că pentru a-i ajuta pe nevoiaşi a vândut bijuteriile şi podoabele pe care le avea – aşa cum presupunea el că ar fi făcut. Mai mult, continua el, se simţea foarte rănit şi jignit să vadă cum un lucru atât de preţios, ca inelul de căsătorie al fiicei sale, era acum în posesia unei persoane absolut străină.

La rândul său, Marshall primi scrisoarea şi a fost, cum era de aşteptat, foarte surprins de ea.

– Dar nu am vândut inelul, îşi zise el în sinea lui. El trebuie să fie încă în cutie. Înainte de a încredinţa cufărul în mâinile nepotului meu şi ale lui Hubert, am verificat cu atenţie lista mea de bijuterii şi le-am marcat pe cele care erau acolo, în cutie.

Se uită din nou pe lista lui şi apoi din nou în cutie. Pe hârtie era marcată, dar în cutie nu mai era.

– Lucrul acesta e foarte ciudat! zise el. Dispariţia inelului e la fel de surprinzătoare şi inexplicabilă ca şi cea a rubinului. Cu toate acestea, un lucru e sigur, acelaşi hoţ trebuie să fi luat ambele bijuterii. Totuşi, trebuie să fie un hoţ tare ciudat, să ia doar cea mai preţioasă şi cea mai puţin preţioasă bijuterie şi să nu se atingă de celelalte! Cred că acum voi putea să-i dau de urmă.

Scrise imediat unei cunoştinţe din Leipsic şi-l rugă să se intereseze despre un negustor pe nume Weller, şi cum doctorul tocmai îi recomandase să meargă la băi în Pyrmont, spuse să i se trimită acolo răspunsul. Nu dură mult şi primi răspuns că nu există nici un negustor în Leipsic cu numele de Weller, fie el tată, fie el fiu. Marshall scrise atunci din Pyrmont către autorităţile poliţiei să o verifice pe domnişoara Matilda Hallmuth şi să vadă tot ce pot afla despre ea şi aşa numitul negustor Weller, precum şi despre tatăl ei şi orice altă rudă sau legătură.

Cum valoarea bijuteriilor ce se ştiau acum a fi furate se ridica la peste zece mii de florini, se înţelege că era o necesitate să se verifice totul chiar de la cele mai mici detalii şi amănunte. Un ofiţer de poliţie veni acasă la doamna von Lilienthal. Doamna aceea şi Matilda, în special tânăra, au fost foarte şocate de apariţia lui. Matilda aproape leşină. Nu fu capabilă să spună unde era persoana cu care urma să se căsătorească, şi de la care primise inelul. Nu putu nici măcar să-i facă o descriere mai amănunţită. La fel ca şi în cazul

primei întrebări pusă de ofiţer, tânăra nu fu în stare să spună nici unde locuise înainte de a merge la război tatăl său, căpitanul Hallmuth, şi nici cu ce ofiţeri sau familii a fost prieten mai apropiat, sau măcar ce persoane cunoscuse ea acolo. După o vreme însă, a fost nevoită să recunoască faptul că nu era fiica vreunui căpitan ci a lui Hubert Hall, pădurarul lui Marshall von Hainburg, de la castelul Hainburg.

Doamna von Lilienthal, mama adoptivă a fetei, fiind prezentă la interogatoriu şi auzind acestea se albi la faţă dintr-o dată.

– O, Matilda! spuse ea, n-aş fi crezut niciodată că ai fi în stare să mă dezamăgeşti aşa de mult!

– Lucrul acesta, doamnă, este, într-adevăr, o încălcare foarte serioasă a legii, zise ofiţerul. Fata este o impostoare şi, din moment ce a dobândit intrarea în familia dumneavoastră asumându-şi un alt nume, din moment ce nu doar inelul (care se ştie că e în posesia ei) ci şi un foarte valoros rubin au fost furate din cutia de care tatăl ei adevărat, Hubert Hall avuse grijă un timp îndelungat, după toate acestea, cu părere de rău trebuie să spun că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să o arestez pe tânăra aceasta, pe Matilda Hall.

Un alt ofiţer, ce aşteptase în anticameră, fu chemat înăuntru, iar primul ofiţer îi ceru doamnei von Lilienthal să-l însoţească într-o altă cameră. O întrebă cum se comportase Matilda de când devenise un membru al familiei. Doamna o descrise ca fiind desăvârşită şi pioasă în tot ceea ce făcea.

– Mi-a fost recomandată, zise ea, de către un domn foarte respectabil, dar însăşi figura ei mi-a fost o recomandare. Era nelipsită de la slujba de duminică, iar dragostea ei pentru Domnul Isus era cum nu se poate mai sinceră şi mai pură. A fost o fiică pentru mine.

Ofiţerul o întrebă care este numele acelui domn, iar ea răspunse că Dogobert, bătrânul pustnic din munţi, care locuieşte într-o căsuţă la o distanţă de câţiva kilometri de domeniul ei.

– Matilda, repetă ea, întruchipa întru totul buna descriere ce i-o făcu Dogobert. De când a venit la mine, purtarea ei a fost cum nu se poate mai exemplară – era harnică, ascultătoare şi de încredere. Singurul lucru care mă nemulţumea la ea era faptul că nu-i plăcea să vorbească despre tatăl său – căpitanul von Hallmuth – abia dacă spunea câte un cuvânt despre el şi întotdeauna când se vorbea despre persoana lui încerca să schimbe subiectul conversaţiei. Cu toate acestea însă, aşa cum era, am adoptat-o pentru totdeauna. Este cunoscută ca fiind fiica mea şi a fost cu mine în cele mai înalte cercuri ale societăţii. Sper prin urmare că nu va fi dusă în temniţă cu mâinile legate.

– O, nu, zise ofiţerul, din consideraţie pentru mama adoptivă, fata va fi ţinută într-o cameră din închisoarea tribunalului, acolo unde se ţin în mod normal persoanele ce au săvârşit o infracţiune mult mai mică şi nu aşa de gravă în faţa legii. Totuşi, dacă va fi găsită vinovată, pedeapsa va fi pe măsură.

Se întoarse apoi împreună cu doamna înapoi în cameră. Matilda se trântise pe o canapea şi-şi freca mâinile cu disperare.

– Trebuie să vii cu mine acum, tânără domniţă, zise ofiţerul ordonându-i celuilalt să-l urmeze la o oarecare distanţă. Matilda îşi luă rămas bun de la mama ei adoptivă asigurând-o, cu lacrimi în ochi, că nu era vinovată de furtul inelului. Sărmana doamnă era şi ea, la rândul ei cu ochii plini de lacrimi.

Matilda îl urmă pe ofiţer, aruncând o ultimă privire înapoi către binefăcătoarea ei.

Imediat ce Matilda fu băgată în închisoare iar greaua uşă de fier fu închisă şi zăvorâtă, fata căzu în genunchi şi se rugă lui Dumnezeu să o ajute să-şi demonstreze nevinovăţia şi să-i dea putere să poată trece prin tot ce avea să vină.

Repetase de nenumărate ori că este nevinovată, dar când a fost examinată în faţa curţii de judecată, autorităţile nu

o prea crezuseră. Jaful, fiind în ochii legii, unul foarte mare, cerea o cercetare foarte atentă şi amănunţită. Au fost luate o serie de depoziţii. Principalul subiect al anchetei era cu privire la caracterul pădurarului (decedat), Hubert, tatăl fetei şi la educaţia pe care aceasta o primise. Nici măcar un singur cuvânt, care să nu arate nobleţea caracterului celor doi, nu a fost spus. Se emiseră ordine de arestare pentru aşa numitul Adolphus Victor Weller, dar nu se putu descoperi nimic despre acesta. Unităţile locale de poliţie erau trimise să cerceteze toţi aurarii şi bijutierii din oraşele lor şi să vadă dacă nu cumva un rubin de o foarte mare valoare, cu o extraordinară strălucire şi de o anumită mărime, a fost adus spre vânzare. Totul a fost însă în zadar. Până şi doamna von Lilienthal a fost citată pentru a spune tot ce ştia despre bătrânul pustnic şi despre ce îi spuse acesta Matildei. Se regreta profund faptul că acesta murise la puţin timp înainte de a se descoperi inelul. Cu toate acestea se făceau cercetări, pentru a afla dacă era un creştin şi un om aşa de pios precum se spunea.

– Nu e oare posibil, spuse cineva, să fi fost doar un viclean, un ipocrit ce se folosea de pioşenia aceasta să-şi acopere infracţiunile? Nu e oare posibil ca în ascuns să fi fost în legătură cu bătrânul pădurar sau poate, cine ştie, chiar cu bandiţii?

Rezultatul acestei investigaţii nu a făcut însă altceva decât să accentueze faptul că, nobilul caracter al bătrânului pustnic era cât se poate de adevărat şi că nu era nici un ascunziş, în toată povestea aceasta.

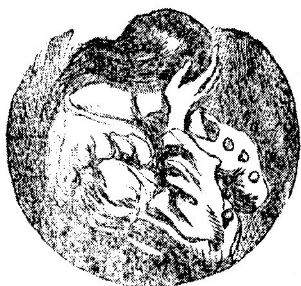
Matilda a fost interogată iar şi iar, de nenumărate ori, dar nici o făcătură, nici o minciună, nici o falsitate, nu putu fi găsită în vorbele ei. Susţinea cu tărie aceleaşi lucruri: că tatăl său nu-i pomenise nici măcar o singură dată de existenţa cutiei cu bijuterii; că nici măcar nu şi-ar fi putut imagina că inelul e furat; că niciodată nu s-ar fi dat drept fata căpitanului – dimpotrivă firea ei nu fu de acord – dacă nu ar fi fost silită

să facă acest lucru de bătrânul pustnic ce veni în casa tatălui ei după moartea acestuia şi pe care atunci îl văzu pentru prima şi ultima oară.

– Figura lui impunătoare, zise ea, trăsăturile lui serioase, părul lui alb ce-i ajungea până la umeri, barba lui albă şi lungă, haina lui neagră ce mătura pământul, cuvintele lui impresionante, toate acestea mi-au inspirat respect şi reverenţă şi m-au făcut să mă încred total în el. Cu siguranţă – după cum îmi dau seama acum –să-mi pun încrederea în doi oameni complet străini (tânărul Weller şi pustnicul Dogobert) a fost un lucru foarte nesăbuit din partea mea, cu toate că nu aveam nici cel mai mic motiv să-i bănuiesc sau să le pun cinstea la îndoială. Din contra, fiind doar o sărmană şi prietenoasă orfană, m-am bazat pe ei.

Multe lacrimi amare a mai vărsat sărmana fată!

– Ah, ah, ofta ea neîncetat, of, în ce nenorociri te poate băga o singură greşeală!

CAPITOLUL III

Descoperirea

ÎN tot acest timp Adolphus von Wildberg, nepotul lui Marshall von Hainburg, se afla la luptă. Fusese însă rănit şi luat prizonier, şi cum nu se auzise nimic despre el multă vreme se credea că murise. Dar, într-o după – amiază, după ce se obţinuse pacea, se întoarse, pe neaşteptate, la moşia Wildberg. Înainte de a-şi continua drumul către castelul tatălui său, opri la cineva acasă şi-l rugă să meargă şi să-i pregătească părinţii pentru vestea cea bună.

– Ai mare grijă cum le spui, zise el. În jumătate de oră te voi urma şi eu împreună cu dragul meu prieten, fiul tău Frederic.

Bucuria părinţilor a fost nespusă. Adolphus a fost nevoit să le povestească tot ce se întâmplase cu el pe câmpul de luptă, şi toţi îl ascultară cu atenţie. Mama sa îi invitară pe cei doi cu care venise Adolphus să rămână la cină şi, astfel, să asculte şi cum se încheiau aventurile extraordinare ale acestuia. Au mers cu toţii în salon însă erau aşa de absorbiţi de ceea ce le povestea tânărul soldat că au uitat să mai şi mănânce.

După ce Adolphus termină tot ce avea de povestit dori şi el, la rândul lui, să se ştie ce se mai întâmplase la Wildberg şi Hainburg în lipsa lui.

– Cel mai extraordinar lucru, spuse bătrânul, este procesul nefericitei Matilda Hall – un caz uimitor care a făcut

multă vâlvă în toată ţara. Începu apoi să povestească totul adăugând la sfârşit: cea mai mare curiozitate e ce sentinţă va primi. Prizoniera neagă totul cu încăpăţânare, dar nu o va ajuta în vreun fel lucrul acesta. Pentru că, neavând ce face, a recunoscut că şi-a schimbat numele, nu poate fi crezută că nu a furat inelul ce s-a găsit asupra ei. Curând nu va mai putea decât să-şi recunoască fapta şi atunci, capul ei, cu siguranţă va cădea sub ascuţişul securii călăului.

– Asta ar fi îngrozitor, zise fiul său Frederic, mai ales că este foarte probabil ca fata să fie nevinovată. Tortura nu-i un mijloc de a determina pe cineva să spună adevărul. Mulţi oameni au mărturisit crime pe care nu le-au comis doar ca să scape de tortură. Şi chiar dacă valoarea bijuteriilor furate se ridică la peste zece mii de florini, ce înseamnă ea în comparaţie cu valoarea unei vieţi omeneşti? Copil fiind, am fost martor la execuţia unei femei ce a furat pâine pentru ea şi copiii ei. Imaginea aceea – faţa palidă a femeii, ochii ei legaţi, gâtul ei gol, sabia fulgerătoare, capul ei căzând şi sângele ţâşnind – este încă vie în mintea mea. Chiar şi acum, mă cutremur gândindu-mă la ea.

Adolphus se ridică brusc.

– Mi-e rău, zise el, şi fugi repede în camera lui. Se plimba încolo şi-ncoace prin întuneric.

– Îngrozitor! Îngrozitor! îşi zicea el cu o voce înspăimântată. O, ce năpastă a dat peste mine! Eu şi numai eu sunt vinovat de acea crimă. Sărmana fată e nevinovată iar eu m-am purtat într-un mod cât se poate de urât, de dezonorabil faţă de ea. Sărmana orfană, nici măcar nu a împlinit optsprezece ani. S-au încrezut în mine, iar eu am trădat-o, am dezamăgit-o. Trebuie să o salvez – ea nu poate să moară! Mai degrabă mor decât să o las să mai sufere.

Chiar în acel moment intră mama lui, cu o lumânare în mână, să vadă ce s-a întâmplat.

– Ce-i cu tine?, zise ea îngrijorată. Nu pot înţelege de ce te-a îngrozit aşa de tare povestea aceasta.

– Of, zise fiul ei, descrierea lui Frederic a execuţiei la care luă el parte m-a îngrozit!

– O, nu, nu, Adolphus! zise mama lui. Nu cred că aceasta-i singurul motiv. Ai văzut mult prea multă vărsare de sânge în război ca să fii atât de afectat de o asemenea poveste. Trebuie să fie ceva mult mai serios, ceva legat de fiica pădurarului, căci ai devenit palid în momentul când i-ai auzit numele. Te-am analizat îndeaproape. Dacă ai vreo legătură cu fata aceasta nenorocită, fii sincer Adolphus şi spune-i mamei tale: Vom încerca apoi să găsim o cale să o eliberăm. Chiar dacă ai fi vinovat, chiar dacă ai avea vreo legătură cu ea, eu voi fi cea care te va apăra în faţa tatălui tău.

– Ai dreptate, scumpă mamă, zise Adolphus. *Eu* sunt cauza acestei nefericite poveşti. Eu sunt cel care nu numai că a luat inelul din cutie şi i l-a oferit Matildei, dar şi cel care a schimbat rubinul cu un fals, cu o piatră falsă.

– Şi rubinul? spuse mama sa. Acea piatră magnifică care are o valoare aşa de mare pentru unchiul tău? Cum ai putut face un lucru atât de josnic, atât de mişelesc, atât de laş? Cred că erai nebun, fiul meu! Nu pot să-mi imaginez aşa ceva. Numai gândindu-mă îmi vine să leşin.

Se aşeză pe canapea şi-i făcu semn lui Adolphus să vină lângă ea.

– Mamă, zise el, am să-ţi spun totul şi trebuie să încep cu rubinul pentru că el a fost cauza pentru care am luat şi inelul. Cu toate că indiscreţia mea – ca să n-o numesc altfel – nu are nici o scuză, cred, totuşi, că pot să-ţi spun ceva ce-mi va diminua puţin vina. În ochii lumii fapta mea e cum nu se poate mai întunecată, mai neagră, totuşi, circumstanţele ar putea să o mai lumineze puţin.

– Când locuia unchiul meu la curte, şi eu cu el, şi când era bine ştiut faptul că dorea să se retragă spre o viaţă mai liniştită, un negustor francez, ce se ocupa de perle, bijuterii şi tot felul de podoabe, veni la el şi-i spuse că un prinţ rus, a cărui tânără nevastă se îndrăgostise de rubinul lui, dorea şi era

foarte nerăbdător să-l cumpere cu orice preţ. Cum Marshall nu mai voia să ia parte la viaţa de la curte şi cum era puţin probabil să mai participe la vreo paradă militară, şi, după cum acea bijuterie nu-i mai era de folos, crezu că va dori să o vândă, mai ales dacă obţinea un preţ foarte bun. Unchiul meu se supără foarte tare când auzi propunerea aceasta.

– Ce, eşti nebun? îi zise el negustorului. Piatra aceea reprezintă medalia mea de onoare, crucea mea de general şi, pentru mine, în ochii mei, ea este nepreţuită!

Cu o zi înainte am fost la Hainburg să-l vizitez pe unchiul meu. În timp ce mă pregăteam eu pentru drum, acelaşi negustor, care pentru afacerile sale, stătea, în fiecare an, câteva săptămâni în oraş, veni în camera mea, şi-mi spuse, în secret, că avea o propunere să-mi facă, propunere pe care, era convins, nu o voi refuza. Aceasta era următoarea: că atunci, când, după moartea unchiului, rubinul va intra în posesia mea, el să-l cumpere de la mine fiind gata să-mi plătească oricât voi dori. Prinţul rus îi dădu de înţeles că atât timpul, cât şi banii nu vor fi o problemă pentru el. Mai mult chiar, negustorul venise cu un plan care să mă ajute să vând valoroasa piatră şi, totuşi, să păstrez onoarea crucii. Preţiosul rubin putea, dacă voiam, să fie înlocuit cu o altă piatră roşie, pe care oricine ar fi văzut-o ar fi zis că e adevărată. Mi-a mai spus că ar putea face această schimbare în aşa fel încât nimeni nu ar observa nimic. Nu am fost de acord cu un astfel de plan şi i-am spus lucrul acesta clar şi răspicat. Când unchiul îmi dădu cutia, am fost foarte mulţumit să o ţin ascunsă până la terminarea războiului. Dar, când lupta se întoarse împotriva noastră, mi-a venit în minte ideea că n-ar fi tocmai rău să vând piatra la un preţ aşa de avantajos. Piatra, gândeam eu, ar putea rămâne ascunsă între stânci pentru mai mulţi ani, pe când, o sumă mare de bani ar putea fi folosită cu un bun scop. Din nou, mă gândeam, cine ştie câţi ani va dura războiul! Cine ştie dacă nu cumva invazia aceasta ne va împiedica mai mult timp să ne întoarcem la moşiile noastre, sau, cine ştie,

dacă nu cumva vor cădea în mâinile duşmanului, şi nu le vom mai vedea niciodată. Mai mult, regimentul nostru rămase fără proviziile zilnice şi abia dacă mai aveam haine groase pentru lunile de iarnă. Mâncarea noastră era atât de puţină că mulţi răniţi muriră tocmai din cauza lipsei hranei, iar alţii topeau zăpada ca să o bea. De multe ori unchiul meu îmi spuse:

– Tu, Adolphus, tu eşti singurul meu moştenitor. Tot ce am este al tău, pentru că eu nu voi mai trăi mult, aşa că nu voi avea prea multe nevoi, totuşi trebuie să folosiţi averea aceasta pentru binele familiei şi pentru Împărăţia lui Dumnezeu.

Privind vânzarea rubinului ca un beneficiu şi o protecţie pentru familie şi ca un ajutor pentru înfrângerea duşmanului, am permis ca gândurile mele bune şi conştiinţa mea să fie înăbuşite de această idee. În mod secret, am extras crucea din cutie în timp ce regimentul nostru îşi făcuse tabără nu departe de castel. Odată ce am obţinut rubinul am mers imediat să-l caut pe negustorul care-mi propusese să cumpere piatra. L-am găsit, iar el a pus în locul rubinului o piatră falsă, dar totuşi foarte strălucitoare, plătindu-mi, în acelaşi timp, suma de zece mii de florini în aur. Banii aceştia i-am dat generalului ce staţionase în capitală şi nu am oprit pentru mine nici măcar un singur franc. Mai târziu am aflat că lucrul acesta a făcut să putem învinge duşmanul în apropiere de Hainburg.

– Îmi dau seama acum că am greşit chiar dacă intenţiile mele erau dintre cele mai bune.

– Într-adevăr, spuse mama lui. Nu numai că ai greşit, dar ai comis o infracţiune, Adolphus, continuă ea revenindu-şi puţin în fire. Ai făcut lucrul acesta fără ştirea unchiului tău, cu toate că ştiai ce răspuns i-a dat el negustorului. Fără doar şi poate a fost un furt, chiar dacă tu, la un moment dat, vei moşteni averea unchiului tău. Dar, cum a ajuns inelul în mâinile fetei pădurarului? L-ai luat şi pe el din cutie odată cu medalia?

– Nu, mamă, zise Adolphus, asta s-a întâmplat mai târziu. În timpul ultimei mele şederi la Hainburg am văzut-o pe fiica pădurarului doar pentru o clipă, şi asta cu două zile înainte de plecarea mea. Am întâlnit-o în casa pădurarului şef, unde ea adusese o potârniche pe care o împuşcase tatăl său, şi am fost uimit de frumuseţea şi modestia ei rustică, precum şi de inteligenţa manifestată în conversaţia sa. Mi-a părut rău că nu puteam sta mai mult de vorbă cu ea, căci se grăbea să ajungă înapoi acasă. Gândindu-mă la ea, n-am putut face altceva decât să o compar cu multe dintre domniţele de viţă nobilă pe care le cunoşteam, realizând că fiecare deosebire dintre ele era în favoarea ei. Atunci mi-am dat seama pe deplin de diferenţa dintre, firea simplă, nestudiată, neîmpopoţonată şi dintre desăvârşirile artificiale, false. A doua zi, pe când vânam cu tatăl ei, mi-am permis să spun câteva cuvinte de laudă la adresa ei şi să-l felicit pentru educaţia dată fiicei sale. Vorbele mele nu au fost însă bine primite.

– Mi-e tare teamă, zise el, de tinerii nobili care curtează fetele de rang umil, fetele sărmane. O astfel de persoană nu-mi va intra niciodată în casă şi nici nu-i voi permite fiicei mele să meargă la castel în sezonul de vânătoare. Dacă ar fi aşa, dacă s-ar întâmpla vreodată aşa, fără milă aş doborî acele păsări de pradă ce încearcă să ducă, nevinovaţii porumbei, la distrugere.

– Vorbind astfel, bătrânul îmi aruncă o privire rece şi ameninţătoare. Cu toate acestea am găsit căi prin care să mă întâlnesc şi să vorbesc cu fata lui. A doua zi el plecă la oraş cu nişte carne de cerb, iar eu, am cutezat să merg la cabana lui pretinzând că nu ştiam că lipseşte. I-am spus Matildei că tatăl ei nu-mi spuse dacă pot sau nu vâna în acea zi, aşa că am venit să-l întreb. Ea păru foarte încurcată şi mi-am dat seama imediat că tatăl său îi băgă în cap un mare dispreţ, mai mult, chiar frică şi oroare, groază pentru bărbaţii de rang nobil. Treptat însă, am intrat în vorbă.

I-am spus că sunt fiul unui foarte respectat negustor şi că doream să mă căsătoresc cu ea, dar i-am dat de grijă să nu-i spună nimic, deocamdată, tatălui ei, pentru că mai aveam unele lucruri de rezolvat. Ea întrerupse conversaţia şi mă rugă să plec înainte de a se întoarce tatăl său. Am fost de acord cu ea, dar i-am repetat dorinţa mea de a o conduce la altar ca mireasa mea.

– Ce?! Tu! Un tânăr baron, zise mândră şi supărată mama lui Adolphus, să te căsătoreşti cu fiica unui pădurar? Lucrul acesta e chiar mai grav decât furtul rubinului! Dar spune-mi cum a ajuns inelul la tine şi apoi la fata aceasta?

– Ţi-am mai spus, mult mai târziu, replică fiul său. Nu aveam atunci inelul şi nici măcar nu ştiam că se află în cutie. Dar lasă-mă să-ţi povestesc mai departe. A doua zi veni vestea că războiul reîncepuse, şi eu am fost chemat să mă alătur regimentului meu şi abia am avut timp să ascund, cu ajutorul tatălui ei, cutia. În decursul campaniei, regimentului nostru i se ordonă să escorteze un tren plin cu muniţii la o fortăreaţă mai îndepărtată. Erau tocmai muniţiile cumpărate cu banii de pe rubin. Şi, cum drumul nostru era pe lângă Hainburg, am văzut castelul, dar, pentru că unchiul nu era acolo, nu aveam pentru ce să-l vizitez. Pe de altă parte însă, tânjeam să o văd din nou pe Matilda. eram şi nerăbdător să pun crucea unchiului înapoi în cutie temându-mă ca nu cumva observându-i-se lipsa, să fie bănuit bătrânul Hubert. Am cerut voie de la ofiţerul de la comandă să-mi dea liber câteva ore ca să merg să vizitez un anumit prieten aflat în apropiere. Mi-a dat voie şi fixă o oră pentru întoarcerea mea. Am găsit cutia neatinsă în ascunzătoarea ei, şi cum mutam eu cu mâna podoabele ca să fac loc medaliei, am văzut inelul. Cu acea ocazie nu m-am putut întâlni cu ea şi a trebuit să mă întorc la unitatea mea. Ne-am întors pe acelaşi drum şi, din nou, am primit permisiunea să plec câteva ore. De această dată am văzut-o pe Matilda, dar ea era în mare durere şi supărare. Tatăl ei murise cu câteva zile înainte. Mă informă că după ce

se întorsese de la unchiul meu se îmbolnăvise foarte tare. Rămăsese astfel orfană, deznădăjduită şi aproape disperată, foarte înspăimântată de ideea de a trăi singură pe timp de război, într-un loc aşa de izolat şi de neprotejat. Alte rude nu mai avea iar războiul făcea imposibilă ideea de a lua legătura cu unchiul meu, care fu atât de bun cu tatăl ei. Am încercat să o consolez aşa cum puteam eu mai bine, dându-i speranţe în găsirea unei locuinţe mai sigure. I-am promis din nou că mă voi căsători cu ea şi i-am dat inelul. Avea iniţialele A.V.W. inscripţionate pe el, şi m-am bucurat că ele corespundeau cu propriul meu nume, dar cum îi spusesem că sunt fiul unui negustor, am mai adăugat încă o minciună pe lângă aceasta, spunându-i că numele meu era Adolphus Victor Weller, arătându-i în acelaşi timp iniţialele de pe inel. Mi-am exprimat marele regret că trebuia să plec şi să o las singură pe moment, dar am asigurat-o că în decurs de câteva zile un bătrân respectabil şi de încredere va veni şi o va duce la o casă sigură.

Mama lui Adolphus era foarte nemulţumită de ticăloşenia şi josnicia comportamentului fiului său. Cu toate acestea ea zise numai atât:

– Tânărul conte Arthur von Waldon a oferit acel inel logodnicei sale, verişoara ta Emily, care a murit.

Nu mai întrerupse cu nimic altceva istorisirea, căci era nerăbdătoare să-i audă finalul. Adolphus continuă:

– În pădure, nu departe de drumul pe care mergea regimentul nostru, locuia un bătrân pustnic, numit Dogobert, un om singur, de vreo optzeci de ani. În tinereţe a fost şi el soldat şi, datorită curajului de care a dat dovadă ajunsese la gradul de sergent.

Rănile sale l-au împiedicat însă să mai lupte astfel că se retrase să locuiască în munţi. Se ştia despre el că era un om foarte credincios şi foarte grijuliu. La acest om m-am dus şi i-am mărturisit secretul meu cerându-i sfatul în privinţa

Matildei. Când auzi întreaga poveste, clătină din cap a reproş şi, încruntându-se, zise:

– Nu mai putem reface cu nimic trecutul – el trebuie să rămână aşa cum este, dar sunt sigur că va veni o zi în care greşelile tale vor ieşi la iveală. Întrebarea este, ce putem face acum? Prima noastră grijă să fie sărmana fată. Din fericire, această zi este una foarte potrivită, cred eu, pentru a-i găsi un loc sigur şi confortabil. Văduva colonelului Von Lilienthal locuieşte doar la câţiva kilometri de aici. Este o doamnă cu suflet mare, o adevărată prietenă pentru săraci. Se ocupă în special de văduvele şi orfanii ofiţerilor ce au căzut pe câmpul de luptă. Când am auzit de sosirea ei – s-a întors de la oraş săptămâna trecută – am mers să o vizitez, iar ea mi-a spus că ar dori să ia în casă, nu ca servitoare, ci ca prietenă, o fată orfană a vreunui ofiţer. Ştiind că eu cunoscusem mulţi ofiţeri îmi spuse că mi-ar rămâne îndatorată dacă aş vrea să mă interesez şi să-i aduc o astfel de persoană. Era necesar, totuşi, să-i spunem că Matilda e fiica orfană a unui ofiţer. Sunt sigur că tatăl Matildei a fost cândva ofiţer în poliţie, dar trebuie să-l facem căpitan şi, ca lumea să nu-şi aducă prea uşor aminte de bătrânul pădurar, îi vom adăuga încă o silabă la numele ei, Hall şi vom spune Hallmuth. Lasă totul în seama mea, zise pustnicul, şi va fi bine pentru fată."

– L-am rugat să nu-mi povestească numele, dar să-mi scrie şi să mă informeze de cum decurg lucrurile, şi astfel mi-am luat rămas bun de la el.

– După o vreme, Dogobert îmi scrise că Matilda nu voia să-şi schimbe numele şi să treacă drept o domniţă, dar că, într-un final consimţi. Vorbi cu doamna Von Lilienthal şi Matilda fu primită în familia acesteia cu multă căldură.

– Restul poveştii – acuzarea ce duse la întemniţarea ei – l-am aflat abia în seara aceasta, scumpă mamă. Dacă se adeveresc bănuielile spuse de bătrân la cină, atunci ar fi groaznic. Trebuie să împiedicăm o astfel de tragedie şi să o salvăm pe Matilda.

– Este, într-adevăr o istorisire foarte tristă, Adolphus, zise mama lui, şi e greu de ştiut ce e de făcut. Totuşi, un lucru trebuie făcut cu siguranţă. Trebuie să salvăm viaţa fetei şi să încercăm să-ţi păstrăm onoarea cât mai mult. Dar vai! Bătrânul portar şi fiul său pleacă acasă iar tatăl tău vine sus. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el mai întâi. Am să fac tot posibilul să-i povestesc totul mai puţin dureros.

Tatăl său intră în cameră şi-l întrebă pe Adolphus cum se mai simţea.

– Of, zise mama lui ca răspuns, sărmanul Adolphus, a cărui reîntoarcere ne-a făcut aşa de fericiţi, se află într-o situaţie foarte gravă şi nenorocită.

Începu apoi să povestească întreaga istorie cu aşa o blândeţe şi tandreţe, cum numai mamele ar putea-o face, încercând să diminueze cumva vina fiului ei. Încheie zicând:

– Fără doar şi poate, vânzarea rubinului nu poate fi considerată altfel decât o hoţie, chiar dacă Adolphus ştia că este singurul moştenitor al averii unchiului său. Acelaşi lucru e valabil şi în cazul inelului, dar sunt sigură că întreaga ţară va considera acest fapt o greşeală tinerească şi că va fi iertat. Totuşi, trebuie să luăm măsuri imediate pentru a o absolvi de vină pe Matilda şi pentru a o elibera.

– Lumea, zise contele Von Wildberg, care ascultase în tăcere întreaga poveste, nu va privi cu uşurinţă faptele acestea. Va face mare vâlvă atât la curte, cât şi în întreaga ţară, când se va auzi că sărmana fată care e acum închisă pentru furt este deplin nevinovată şi că tânărul baron Von Wildberg nu a furat doar inelul ci şi preţiosul rubin despre care s-a vorbit atâta.

Ce ai de gând să faci, Adolphus?

– Ce *pot* să fac? răspunse Adolphus. Sunt plin de remuşcări pentru prostia mea şi nu pot să-mi dau seama cum am putut să mă fac vinovat de un comportament atât de nebunesc şi periculos. Mă îngrozesc însă când mă gândesc că eu sunt vinovat de toate nenorocirile sărmanei fete. Nu am

decât două soluţii: ori îmi sacrific onoarea (cel puţin în ochii unor oameni) şi-mi mărturisesc întreaga vină, ori o las pe Matilda în voia sorţii ei nefericite. Sunt hotărât să mă înfăţişez în faţa curţii, să-mi recunosc vina şi să declar nevinovăţia fetei.

– Ai ales soluţia cea mai nobilă, zise tatăl lui, şi lucrul acesta diminuează în ochii mei răul pe care l-ai făcut. Dacă ai greşit, nimic nu trebuie să-ţi stea în cale, nimic nu trebuie să fie prea greu în încercarea ta de a repara greşelile cât de mult posibil. Totuşi, nu putem lua nici o hotărâre până nu vom auzi ce are unchiul tău de spus cu privire la fapta ta. Cu siguranţă se va supăra foarte tare pe tine. Pentru moment, va fi suficient să scrii provizoriu către curte.

Sună la un clopoţel şi ordonă servitorului său să meargă să-l cheme pe portar. Acesta se întoarse imediat întrebându-se care poate fi cauza acestei târzii şi – cum abia plecase acolo – neaşteptate chemări.

– Îmi pare foarte rău că te necăjesc la o oră aşa de târzie, prietene, zise contele, dar tocmai am primit dovada cea mai clară a nevinovăţiei Matildei Hall. Persoana care, sub un nume fals, i-a oferit inelul, de bună voie şi nesilit de nimeni şi-a mărturisit vina.

– Nevinovată?! exclamă bătrânul. Niciodată nu aş fi crezut lucrul acesta. Slăvit fie Domnul că s-a descoperit la timp şi că nu ne vom face vinovaţi de o sentinţă nedreaptă. Dar cel care i-a dat inelul sub un nume fals trebuie să fie cel mai mare ticălos nenorocit! O, de ar fi el acum în faţa mea! L-aş învăţa eu cum să fure!

– Sst, sst, zise tatăl lui Adolphus care, nemaiputând sta serios, zâmbi la auzul vorbelor bătrânului. Te poate auzi!

– Da, strigă el revoltat, da chiar vreau să mă audă! Aşa i-aş putea spune în faţă că e un mincinos şi un hoţ!

– Bine, bine, gata cu asta, zise contele. Vreau să scrii, fără întârziere, o scrisoare către magistratura oraşului, că au fost descoperite anumite fapte ce arată că Matilda Hall nu a

luat parte la jaf şi că este complet nevinovată. Mai vreau să spui că o declaraţia mai detaliată va fi întocmită şi trimisă foarte curând, curtea trebuind să se mulţumească, pe moment, cu aceste informaţii provizorii şi să înceteze orice acţiune împotriva nevinovatei fete. Mai spune că însuşi contele von Wildberg va suporta toate cheltuielile şi se angajează să demonstreze tot ce s-a spus în telegramă. Trimite mesajul acesta chiar în noaptea asta, asigură-te că are sigiliul şi semnătura ta.

Bătrânul promise să facă întocmai, se închină şi plecă. Adolphus respiră mai liniştit, cu toate că se temea că mesajul nu va ajunge la timp.

– Sper ca totul să se îndrepte cât mai curând, spuse mama lui, şi ea mult mai uşurată. Cât despre căsătoria lui Adolphus cu Matilda, lucrul acesta iese din discuţie, nici nu se pune problema.

– Marshall se va opune şi el, îndrăznesc să cred, spuse soţul ei. Sunt convins că va fi foarte dezamăgit de întreaga purtare a lui Adolphus, vom avea ceva bătăi de cap cu ruda noastră a cărui medalie de onoare fiul nostru a necinstit-o.

CAPITOLUL IV

Captivitatea

TRECUSERĂ mai multe luni de când Matilda Hall a fost închisă în temniţă din moment ce a fost considerată a fi vinovată şi nu mai era nici o speranţă de a-i demonstra nevinovăţia. La început a fost foarte dureros faptul de a trebui să-şi înlocuiască camera ei frumos tapetată pentru una cu patru pereţi goi. În închisoarea curţii avea cel puţin o masă de stejar, un scaun tapiţat cu piele, un pat mai mare şi o sobă murdară, acum însă trebuia să se mulţumească cu un pat de paie şi cu întunecimea pereţilor de piatră. Fereastra, micuţă şi rotundă, era închisă cu gratii de fier şi singura ei privelişte se întindea deasupra acoperişurilor caselor oraşului. În afara paznicului ce era rece şi fără inimă, sărmana orfană nu era vizitată de altcineva. Singurătatea ei neîntreruptă o făcea să simtă şi mai dureros şi mai profund despărţirea de buna ei mamă adoptivă şi de prietenii săi, precum şi de întreaga societate umană. Din când în când o mai vedea pe bătrâna de la curte, dar femeia aceasta vorbea atât de puţin, încât Matilda credea că este mută. Îi aducea în fiecare zi mâncare şi apă, dar niciodată nu intra în celula Matildei. Uşa rămânea închisă iar proviziile acestea îi erau date printr-o mică deschizătură în perete, care era apoi imediat închisă. Nu avea nici o carte de citit şi nici altceva de făcut, iar fata, în primele sale zile de captivitate, plângea cu amar şi se ruga neîncetat.

După o vreme se mai resemnă şi deveni mai obişnuită cu această viaţă tăcută şi singuratică, descoperind că nu era fără binecuvântări. Treptat, treptat, prinse curaj şi o rugă pe bătrâna servitoare să-i aducă o carte de citit, iar femeia îi aduse întreaga ei bibliotecă. Nu era una mare însă, căci conţinea doar două volume – o veche carte de rugăciune şi o primă ediţie a cărţii lui John Bunyan's – dar, chiar şi aşa, era mai mult decât suficient, era mai bine decât nimic. În cărticica de rugăciune, sărmana fată găsi o serie de psalmi cu care era foarte familiarizată, dar acum, în marea ei durere, simţea ca şi cum i-ar fi citit pentru prima dată.

Psalmul cincizeci şi cinci era foarte potrivit pentru situaţia ei şi deveni foarte mângâietor mai ales când îi spunea paznicului fragmente din el. La început se enervă foarte tare pe ea, dar mânia lui se transforma pe măsură ce fata se dovedea a fi cu sufletul blând şi sensibil. Bătrâna servitoare îi aduse chiar şi o pană de scris şi nişte hârtie iar Matilda se apucă imediat să scrie acea parte a Scripturii care-i mângâiase şi alinase inima:

„Ia aminte, Dumnezeule, la rugăciunea mea, şi nu te ascunde de cererile mele! Ascultă-mă şi răspunde-mi! Rătăcesc încoace şi încolo, şi mă frământ, din pricina apăsării celui rău. Căci ei aruncă nenorocirea peste mine, şi mă urmăresc cu mânie. Îmi tremură inima în mine, şi mă cuprinde spaima morţii, mă apucă frica şi groaza, şi mă iau fiorii. Eu zic: «O, dacă aş avea aripile porumbelului, aş zbura, şi aş găsi undeva odihnă!» Da, aş fugi departe de tot, şi m-aş duce

să locuiesc în pustie. Aş fugi în grabă la un adăpost de vântul acesta năprasnic şi de furtuna aceasta…. Nu un vrăjmaş mă batjocoreşte, căci aş suferi. Nu potrivnicul meu se ridică împotriva mea, căci m-aş ascunde dinaintea lui. Ci tu, pe care te socoteam una cu mine, tu, frate de cruce şi prieten cu mine!…

Dar eu strig către Dumnezeu, şi Domnul mă va scăpa. Seara, dimineaţa, şi la amiază, oftez şi gem, şi El va auzi glasul meu….

Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, şi El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit."

– Abia acum înţeleg cu adevărat cuvintele acestea, îşi zise ea, după ce cugetă ceea ce scrise. Abia acum îmi pătrund direct în mintea şi inima mea. Nimeni nu poate înţelege şi nu poate simţi adevărul acestor cuvinte, dacă nu a trecut şi el, la rândul lui, prin necazuri şi suferinţe. Experienţa acestor lucruri ne învaţă cum să ne rugăm şi cum să înţelegem Sfânta Scriptură.

Cuvintele acestea de învăţătură, pe care David le adresează celui aflat în suferinţă, au mers direct la inima fetei. O, de câte ori nu a repetat ea versetele: *„Domnul este aproape de cei cu inima frântă, şi mântuieşte pe cei cu duhul zdrobit. Încredinţează-ţi soarta în mâinile Domnului, încrede-te în El, şi El va lucra. El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina şi dreptul tău ca soarele la amiază. Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipseşte niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar*

zgudui pământul şi s-ar clătina munţii în inima mărilor. Chiar dacă ar urla şi ar spumege valurile mării, şi s-ar ridica până acolo de să se cutremure munţii.”

De multe ori, Cuvântul lui Dumnezeu a fost pentru Matilda, în situaţia ei nefericită, ca o perlă nespus de valoroasă. Cu mare emoţie citea ea: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, iar Eu vă voi da odihnă!”

– O, Doamne, plânse ea, sunt trudită şi împovărată. Ia-mă la Tine şi dă-mi din nou putere!

Într-o zi nevasta administratorului închisorii veni la crăpătura aceea din peretele celulei Matildei şi-i spuse:

– Mary, slujnica mea, mi-a zis că-ţi place să citeşti. Uite, ţine această carte, ce cred că-ţi va fi foarte folositoare şi te va ajuta. Se numeşte „Pe urmele lui Christos”. E o carte de aur.

Matilda îi mulţumi pentru bunătatea ei şi luă cartea cu bucurie. Găsi multă mângâiere şi consolare în ea: multe dintre capitolele ei se potriveau aşa de bine cu starea în care se afla, de parcă ar fi fost scrise anumit pentru ea. Citirea acelei cărţi a însemnat potolirea setei sale sufleteşti: de multe ori lacrimile îi curgeau pe obraji, iar ea îşi ridica mulţumitoare ochii spre cer.

Tot datorită nevestei administratorului fetei i se dădu şi câte ceva de făcut. Croitoreasa îi dădu aţă şi ace de cusut, iar mai apoi îi dădu şi un fus de tors, şi, la sfârşit, văzându-i îndemânarea cu care lucra, îi dădu să facă împletituri. Nu au fost uimiţi atât de cât de mult lucra, de cantitate, cât mai ales de cât de bine lucra, de calitate. Chiar şi cel mai bun specialist rămânea uimit de dexteritatea cu care făcea lucrurile ce i se cereau.

Micuţa ei celulă începea să arate mai veselă şi să prindă viaţă în ochii ei. Cu toate că era puţin luminată, Matilda putu să îmbrace pereţii camerei cu câteva tapiţerii lucrate chiar de mâna ei, în culori strălucitoare.

– E adevărat, zicea ea, că pereţii aceştia erau goi şi reci, dar Dumnezeu a transformat întunericul în lumină, în culori luminoase.

Fereastra, cu toate că este prea înaltă ca să pot vedea prin ea, m-a făcut să-mi aţintesc privirea în sus, căutând acea speranţă binecuvântată şi acea apariţie glorioasă a măreţului Dumnezeu şi salvator, Isus Christos.

Sărmana fată începu astfel să se simtă mai bine şi chiar să fie fericită. Inima ei era sinceră şi nevinovată; gândurile ei erau îndreptate doar spre lucrurile sfinte; visurile ei erau întotdeauna plăcute, căci Domnul o binecuvântase cu un somn liniştit.

Într-o seară, totuşi, ea merse să doarmă cu mintea foarte încărcată, foarte îngrijorată. Ştia că a doua zi avea să fie reexaminată, şi toate aceste examinări erau dureroase pentru ea şi o întristau peste măsură.

Întrebările care i se puneau nu urmăreau altceva decât să o facă să recunoască vinovăţia şi slăbiciunea tatălui ei, ale lui Dogobert, ale lui Adolphus, precum şi ale ei.

– Oh, îndurătorule Tată! suspina ea plângând mereu şi mereu, cum se vor sfârşi toate acestea? Care va fi soarta mea şi cum se va încheia întâmplarea aceasta nefericită?

Adormi cuprinsă de aceste gânduri, dar chiar şi în acea seară fu binecuvântată cu un vis frumos. Când locuia în căsuţa tatălui său, se trezea în fiecare dimineaţă în cântecele păsărelelor şi, pentru ca această bucurie să nu se termine, doamna Von Lilienthal îi dădu voie să ţină o ciocârlie în camera sa. Visă că dormea în dormitorul ei confortabil şi vesel de acasă, şi oh, îşi imagină că ciocârlia ei începu să cânte atât de minunat, de parcă ar fi avut o voce omenească:

„Bucuria vieţii, Doamne, Tu ne-ai dat;
Prin jertfa Ta sfântă, ne-ai răscumpărat.
Multe suferinţe, chinuri şi dureri
Le-ai schimbat, Isuse-n sfinte mângâieri.”

Matilda se trezi. Strălucitorul soare de dimineaţă îşi trimitea deja razele prin mica ei fereastră. Cântecul, care îi răsuna încă în urechi, era foarte cunoscut. Îl ştia din copilărie, şi-l cântase de sute de ori, dar, de data aceasta, o umpluse de bucurie şi de pace, cum nu o mai făcuse până atunci. Merse la examinare eliberată de toate grijile şi neliniştile sale, iar magistratul îşi exprimă mulţumirea faţă de răspunsurile sale inteligente.

După mai multe zile, autorităţile oraşului primiră documentul oficial în care se declara nevinovăţia fetei şi în care se anunţa că cel care-i oferise inelul furat a fost descoperit.

Judecătorul care o examinase de atâtea ori se grăbi să ducă Matildei îmbucurătoarea veste. Îi spuse că deşi nu mai avea nici un motiv să se teamă, trebuia totuşi să rămână acolo până ce adevăratul hoţ va fi prins, dar că nu va mai fi aşa de strict supravegheată. Când vinovatul se va preda, acesta va trebui să fie examinat neapărat în prezenţa ei.

Sărmana fată a fost pe de o parte copleşită de bucurie, iar pe de alta profund dezamăgită de această ştire.

– Of! suspină ea, nu este posibil ca Adolphus să fie un hoţ! O, cu câtă blândeţe a încercat el să mă consoleze, când l-am văzut ultima oară, de moartea tatălui meu; o, cu câtă credincioşie mi-a vorbit el de întâlnirea din ceruri! O, nu poate fi un hoţ şi un ticălos!

Cu emoţie şi nelinişte se întinse să se odihnească în acea seară, şi se rugă:

– O, Dumnezeule îndurător! Ai fost pentru mine mângâiere şi alinare, şi sper acum ca aceste încercări şi necazuri ale mele vor avea un sfârşit fericit, şi sper ca această întristare să fie preschimbată în bucurie!

Cu toate că era încă prizonieră, se trezi a doua zi dimineaţa cu sufletul plin de speranţă.

CAPITOLUL V

Victoria

ÎNTRE timp, Adolphus von Wildberg însoţit de părinţii lui neliniştiţi, se duse, cu inima îngrijorată, la unchiul său Marshall, care se reîntorsese la reşedinţa lui, la castelul Hainburg. Bătrânul se bucură nespus să-l vadă pe nepotul său întors acasă, la familia lui, nu numai sănătos, dar şi decorat cu o medalie pentru curajul său în luptă. Îl îmbrăţişă cu căldură şi-l felicită pentru distincţia primită.

– Toate acestea sunt, într-adevăr, foarte satisfăcătoare, scumpul meu frate, zise tatăl şi mama lui Adolphus, dar, din nefericire, urmează şi o poveste foarte dureroasă.

Îi povestiră apoi întreaga întâmplare a rubinului şi a inelului. Toţi se temeau că bătrânul veteran va avea o ieşire violentă la auzul poveştii, dar au fost însă surprinşi, şi totodată, încântaţi să descopere că felul în care acesta a primit vestea a fost chiar opusul.

– Ei bine, bine, zise bunul bătrân, presupunând că rubinul a fost scos de pe medalie, dar ce importanţă mai are, şi ce dacă? Dacă am avut vreodată vreun merit să primesc medalia aceea, cu siguranţă, *meritul* nu-mi poate fi luat! Mulţumesc lui Dumnezeu că nu mai există bănuiala cum că credinciosul Hubert ar fi de fapt necinstit şi fără onoare. El a fost un om în care am crezut şi pe care m-am bazat mai mult decât oricare alt om din întreaga lume. Sunt foarte mulţumit că s-a putut vedea cum era în realitate şi că nu a fost întinat

caracterul lui. Mulţumesc lui Dumnezeu şi pentru că Matilda a fost găsită nevinovată în toată această întâmplare. Cu ani în urmă, când obişnuiam să vin aici cu familia, să stăm câteva săptămâni primăvara şi vara, Matilda era prietena fiicei mele şi întotdeauna am considerat-o a fi virtuoasă, neegoistă şi corectă. Am iubit-o ca pe propriul meu copil, şi în comparaţie cu nevinovăţia ei, chiar şi cea mai scumpă bijuterie e fără valoare. În ceea ce te priveşte pe tine, nepoate, nu pot privi fapta ta altfel decât una foarte gravă şi condamnabilă. Meriţi să fii pedepsit şi dezmoştenit. Ai deviat cu mult de la valorile cele înalte şi corecte. Din cauza ta sărmana fată a trebuit să treacă prin mari suferinţe şi erai pe cale să o duci la cea mai groaznică soartă, mai mult chiar, erai pe cale să-i pui viaţa în pericol. Vezi tu, tinere, cât sunt de amare fructele ce cresc din înşelătorie şi minciună. Chiar şi cea mai nevinovată minciună are la bază o sământă rea, diavolească, ce poate creşte şi deveni o plantă veninoasă, ce se poate întinde pe o suprafaţă foarte mare şi să cauzeze pagube şi ruine multora. Mă bucur însă să văd că eşti conştient de greşelile tale şi că nu le-ai ascuns. Cât despre rubin, eu nu pun un preţ prea mare pe astfel de lucruri, mai ales acum când am îmbătrânit şi mă îndrept spre mormânt. Nu pot lua medalia mea de onoare în ceruri cu mine, acolo unde voi ajunge curând; iar ţie nu-ţi este de folos pentru că nu ai câştigat-o tu, n-ai fi putut să o porţi, ci ar fi rămas închisă în cutie şi ai fi scos-o doar ca să o arăţi prietenilor tăi. E adevărat că nu aş fi dat-o pentru nimic în lume şi nu aş fi schimbat-o nici pentru toate bogăţiile pământului, dar fiindcă lucrul acesta s-a întâmplat fără ştirea mea, acum nu mai contează. Cu toate acestea, chiar dacă războiul acesta pământesc a fost câştigat, din nefericire un altul a fost pierdut.

Întorcându-se apoi către nepotul său, Marshall îl privi cu seriozitate şi-i zise:

– Dragul meu Adolphus, Dumnezeu nu-şi îndeplineşte niciodată voia prin mijloace greşite. Trebuie să ne temem mai

mult de Dumnezeu decât de oameni. Trebuie să cumpărăm ADEVĂRUL şi nu să-l vindem. Trebuie să-l slujim pe Dumnezeu în duh şi ADEVĂR; iar ADEVĂRUL TE VA FACE SLOBOD.

Angajamentul de a fi drept şi corect este mult mai important decât orice ocupaţie şi realizare pământească. Scumpul meu nepot, am, în această zi, puterea de a cere să fii închis pe viaţă sau de a te ierta; însă iertarea mea nu o vei primi, dar nici pedeapsa mea completă.

Toată familia rămăsese tăcută şi aproape nici nu respira, când Marshall se opri să se gândească mai bine. Adolphus stătea cu capul plecat, ştiind că avea să primească „răsplata” pentru greşeala lui. Mama sa stătea în rugăciune, fiind deplin convinsă că fiul său, care abia se reîntorsese, avea să fie luat în curând de la ea.

Întorcându-se, unchiul începu să-şi pronunţe sentinţa:

– În ceea ce priveşte inelul pe care l-ai *furat* să-l dăruieşti Matildei, tu trebuie, dacă mai vrei să-mi moşteneşti averea, să-ţi ţii promisiunea pe care ai făcut-o odată cu el. Inelul trebuie să fie inelul ei de nuntă, şi, Adolphus, trebuie să o iei pe Matilda de nevastă.

Bătrânul, ştiind că fratele său şi nevasta acestuia ar fi împotriva unei astfel de căsătorii, recurse la toată scena aceasta, la toată şiretenia aceasta, doar pentru a putea fi posibilă acea dragoste adevărată dintre cei doi. Adolphus, auzind sentinţa aceasta, a fost mai mult decât încântat. Părinţii lui, cu toate că nu puteau fi de acord cu acest aranjament, nu au spus nimic şi nu au făcut nici o obiecţie – erau, mult prea mulţumiţi cu felul în care Marshall judecase comportamentul lui Adolphus şi de blândeţea şi uşurinţa sentinţei care-i fu dată.

– Asta nu e tot, zise Marshall. Din cauză că ai furat rubinul, castelul Hainburg va deveni pentru tine închisoare şi casă. Va trebui să te ocupi de toate treburile lui şi să asiguri bunăstarea slujitorilor castelului.

Eu îmi voi trăi câte zile mai am la castel şi voi încerca să te ajut şi să te sfătuiesc aşa cum pot mai bine.

Bătrânul unchi se opri din nou şi cu lacrimi în ochi uitându-se plin de dragoste la Adolphus zise:

– Fie ca mila şi harul lui Dumnezeu să te păzească în tot ce faci şi să te binecuvânteze cu tot ce înseamnă sfinţenie şi bunătate.

Fii un soţ credincios şi să-ţi iubeşti nevasta aşa cum şi-a iubit Christos biserica. Preţuieşte-o şi cinsteşte-o în toate zilele ei. Dacă Dumnezeu te va binecuvânta cu copii, fie ca ei să-L urmeze pe El şi să umble în adevărul Lui.

Marshall ordonă apoi imediat să fie trimisă o telegramă curţii, prin care să se declare nevinovăţia Matildei şi să se renunţe la toate acuzaţiile pe motiv că ele au avut la bază o suspiciune, o bănuială falsă.

– Cred că nu mai e nevoie să-ţi spun ce trebuie să faci cu această hârtie. Trimite-o imediat şi prin mijloacele cele mai rapide. Poţi să comunici verbal, prietenului meu, preşedintele curţii, care e decizia mea, şi să-i dai orice altă explicaţie.

În tot acest timp Matilda rămânea închisă.

A doua zi, cum stătea ea la vârtelniţă (fus de tors), plină de speranţă dar nu complet eliberată de spaimă şi nelinişte, uşa cămăruţei sale se deschise dintr-o dată şi, un ofiţer într-o uniformă splendidă, intră înăuntru. Matilda rămase foarte surprinsă, dar îşi reveni imediat şi, mirată, strigă:

– Adolphus!

Era chiar el.

– Scumpa mea Matilda!, exclamă el, te rog, iartă-mă! Contrar intenţiei mele, dar cu siguranţă din cauza mea, te-am pus în pericol. Dar, ţine acest inel, sursa nevinovată a tuturor necazurilor tale, el rămâne în continuare inelul tău de căsătorie. I-l puse din nou pe deget şi o îmbrăţişă. Părinţii lui,

care îl însoţiră, îşi ştergeau pe ascuns lacrimile, chiar dacă Matilda nu-i văzură.

– Acesta este tatăl meu, baronul von Wildberg, zise Adolphus, şi aceasta este scumpa mea mamă, iar tu eşti, prin urmare, fiica ei.

Copleşită aproape de bucurie şi uimire, Matilda nu putu scoate, pentru câteva momente, nici un sunet. Într-un final, apucându-se cu mâinile de cap, zise:

– O, Doamne, Dumnezeule, cât de bun eşti Tu! Tu mi-ai scos la lumină dreptatea şi nevinovăţia mea. Tu îi izbăveşti pe toţi cei care se încred în Tine!

Baronul şi baroneasa o îmbrăţişară cu căldură şi, chiar în acel moment intră în celulă şi preşedintele curţii.

– Îţi suntem datori, scumpa domniţă, zise el cu vocea plină de emoţie şi bucurie, cu scuzele noastre. Cum toate păreau a fi împotriva ta, ai avut de îndurat o mare suferinţă. Trebuie însă să-ţi spun că ai îndurat necazul acesta nemeritat, că ai purtat povara aceasta cu un mare curaj şi resemnare. Dumnezeu, care, sunt convins, a lăsat aceste încercări să vină peste tine spre onoarea ta, te va răsplăti din plin. El este cel care îţi trimite bucurie după supărare. Odată cu această dimineaţă a venit şi fericirea ta. Vino cu mine, căci simt că e datoria mea să te însoţesc afară din închisoare; mirele tău trebuie să-mi permită să-ţi ofer braţul meu.

Preşedintele o conduse într-o sală a curţii în care toţi consilierii cât şi un număr foarte mare de doamne şi domni erau adunaţi. Unul dintre consilieri citi cu voce tare telegrama primită de la Marshall von Hainburg şi spuse că este, în consecinţă, decizia curţii. Toţi cei prezenţi o felicitară pe Matilda. Ieşind afară din curte, la braţul preşedintelui, văzu o mare mulţime adunată acolo. Întreaga stradă era plină de oameni. Mulţi crezură că va fi executată, dar vestea nevinovăţiei ei se auzise în tot oraşul, aşa că toţi veniră să o vadă. Veranda curţii era puţin mai înaltă decât strada, astfel a putut vedea, dintr-o singură privire, pe toată lumea şi,

bineînţeles, toţi au putut-o vedea. Fiecare privire era îndreptată către ea, şi mulţi plângeau pentru sărmana fată şi pentru câte a avut ea de îndurat.

Preşedintele adresă câteva cuvinte mulţimii adunate, făcând publică nevinovăţia Matildei şi lăudându-i virtuţile ce s-au putut vedea în tot acest timp cât a fost închisă. Auzind acestea, ochii fetei se umplură de lacrimi.

Două trăsuri minunate traseră în faţă. În prima, Matilda şi Adolphus îşi ocupară locurile lor, iar preşedintele se aşeză în faţa lor, spre a le face cinste. În a doua se suiră baroana cu baronul şi alţi doi membri ai consiliului. Merseră toţi la doamna Von Lilienthal acasă, acolo unde locuise Matilda înainte de a fi trimisă la închisoare. Preşedintele avuse grijă să o anunţe de nevinovăţia Matildei şi de decizia curţii, astfel că doamna aştepta la uşă, gata să o întâmpine pe Matilda. Cu mâinile întinse înspre trăsură, se grăbi, cu inima plină de bucurie, să o îmbrăţişeze pe fată. Îi salută apoi, foarte politicos pe Adolphus şi pe părinţii acestuia – pe care-i cunoştea de mai multă vreme – şi-i invită să rămână vreo câteva zile la ea. Invitaţia fu acceptată, cu condiţia ca ea să-i însoţească la Wildberg şi să-i onoreze cu prezenţa la nunta celor doi.

După ce-şi conduse musafirii în camerele ce fuseseră pregătite pentru ei, o luă pe Matilda şi merseră în dormitorul fetei. În momentul în care rămase singură cu mama ei adoptivă, ea se aruncă în genunchi înaintea doamnei:

– Scumpă mamă, spuse ea cu lacrimi în ochi, iartă-mă că m-am lăsat convinsă de bătrânul pe care-l respectam foarte mult şi am acceptat să intru în familia aceasta sub un nume fals. Te-am întristat foarte tare prin aceasta, şi multe necazuri mi-am atras peste mine.

Doamna o ridică în picioare şi o îmbrăţişă.

– Toate sunt iertate şi totodată uitate acum, zise ea. L-am iertat până şi pe Dogobert pentru dezamăgirea care mi-a produs-o, deşi mi se părea mult prea greu uneori să fac lucrul

acesta. Era un om cu multe calităţi extraordinare şi mai presus de toate iubea oamenii. Din prea multă bunăvoinţă i s-a strecurat în minte ideea că pentru a face un bine, sau pentru a ajuta pe cineva e permis să apelezi la minciună. Eu nu pot fi de acord cu această idee, n-ar trebui niciodată să facem un lucru rău în speranţa că ceva bun va ieşi de acolo. Oricum, ce a făcut bătrânul e de domeniul trecutului. Dumnezeu a îngăduit acel lucru. Aşa cum citim deseori şi în cărţi, El a dorit, ca prin aceasta să-ţi cioplească caracterul şi să te pregătească pentru locul înalt ce-l vei ocupa în societate. Deci, dacă în necaz şi în trai umil ai dat dovadă de răbdare, tot aşa şi acum, în succes şi în trai bogat trebuie să dai dovadă, să fii un model de modestie şi bunătate pentru cei sărmani şi suferinzi.

Când Adolphus, mireasa lui, tatăl şi mama lui precum şi doamna Von Lilienthal sosiră la Wildberg, au găsit acolo o scrisoare de la Marshall prin care acesta îi ruga să sărbătorească nunta la Hainburg, căci anii lui nu îi pot permite să li se alăture la Wildberg. Prin urmare, ca să îndeplinească dorinţele bunului şi generosului bătrân, se hotărî ca nunta să se ţină la castelul lui şi, cu trei zile înainte de fericitul eveniment au pornit cu toţii într-acolo.

În seara dinaintea nunţii, Marshall îi spuse valetului său că va purta uniforma lui de gală probabil pentru ultima oară.

– Sunt, totuşi, foarte încurcat, zise el, în legătură cu crucea mea de onoare. Nu ştiu ce să fac. Dacă nu mi-o pun în piept, invitaţii vor vedea că lipseşte, dar dacă o pun atunci ei îşi vor da seama că piatra e falsă. O, ce rău a făcut Adolphus că a vândut adevăratul rubin. Nici nu am mai putut să mă uit la medalie de atunci, nu am mai fost în stare, căci, în loc să-mi amintească de faptele mele din armată, îmi aminteşte acum de fapta dezonorantă a nepotului meu, pe care vreau, cu bucurie, să o dau uitării. Crucea aceasta în loc să proclame

onoarea mea, nu face altceva decât să proclame ruşinea lui Adolphus.

Cu toate acestea, valetul aduse şi crucea.

– Puneţi-o, domnule, chiar aşa cum e ea, zise el zâmbind. Uitaţi-vă mai bine la ea, nu-i aşa că nu arată chiar aşa de rău, că nu arată chiar aşa de falsă?!

– Cum? strigă Marshall foarte surprins. Este oare posibil?

Aceasta e adevărata piatră – frumosul meu rubin a apărut din nou! Dă-mi-o; nu pot să-mi cred ochilor.

Marshall luă crucea din mâinile valetului său, merse cu ea la fereastră şi exclamă foarte entuziasmat:

– Da, e chiar aceeaşi. Are aceeaşi sclipire de foc. Spune-mi Adelbert, cum este posibil aşa ceva?

– Când căpitanul Adolphus, zise Adelbert, a fost cu părinţii lui în oraş ultima dată, cu scopul de a o duce pe domnişoara Matilda acasă, se întâlni, din întâmplare, cu bijutierul căruia îi vânduse rubinul şi care era acolo cu afaceri. Căpitanul îşi exprimă regretul că a vândut rubinul şi-i povesti ce se întâmplă din cauza indiscreţiei sale.

– Ei bine, zise negustorul, dacă aşa stau lucrurile, poţi să-ţi recuperezi piatra dacă vrei. Prinţul rus, căruia i-am dat-o, mi-a adus-o înapoi. Nevasta lui, foarte capricioasă din fire, îndrăgise piatra doar până o obţinuse, până intrase în posesia ei, dar foarte curând se plictisi de ea. Luna trecută, când am fost în Sankt Petersburg, i-am arătat bijuteriile mele. Îşi rugă soţul să-i cumpere un set foarte elegant de brăţări cu diamante, care îi plăcură foarte mult, şi să dea în schimbul lor rubinul, pe care-l montase la o broşă şi încă nişte bani. Iar acum, continuă negustorul, dacă vrei într-adevăr piatra înapoi, o poţi avea cu tot aurul în care e montat, la doar jumătate din preţul cu care ai vândut-o.

Adolphus nu stătu mult pe gânduri ci merse imediat la bancă, de unde scoase banii, căci Adolphus acumulase o sumă frumuşică datorită avansării lui în grad în timpul războiului.

Negustorul îi aduse piatra şi primi banii în schimbul ei. Ieri, când sosi căpitanul la castel, îmi ceru să-l chem pe bijutier şi, în secret, înlocuiră piatra cea falsă cu rubinul.

Bătrânul Marshall îl ascultă pe Adelbert cu pură încântare; faţa lui se lumină de bucurie.

– O, Adolphus a făcut un lucru extraordinar, repetă el iar şi iar, cu adevărat, extraordinar. Sunt încântat de steaua mea. Înlocuirea a fost făcută foarte bine. A fost un gest foarte nobil din partea lui Adolphus să renunţe, de bună voie şi din proprie iniţiativă, la o sumă aşa de mare de bani, doar pentru a-i face bătrânului său unchi o surpriză plăcută şi pentru a îndrepta răul ce mi l-a făcut. O, dacă toţi ar încerca să îndrepte răul pe care-l fac! Fără doar şi poate, Adolphus e un tânăr admirabil; chiar din copilărie a fost foarte ataşat de mine, iar eu l-am iubit dintotdeauna. Cât de mândru am fost de toate realizările lui pe câmpul de luptă şi de avansarea lui în grad. Trebuie să recunosc totuşi, că am fost dezamăgit un pic de fapta lui – de schimbarea pietrei – şi lucrul acesta umbrea puţin dragostea mea pentru el. Sentimentul acesta neplăcut a dispărut însă acum în întregime, şi inima mea este din nou a lui. Odată cu piatra cea falsă au dispărut şi toate greşelile tânărului meu nepot; adevăratul rubin îmi aduce acum aminte doar de nobila lui faptă.

Nici nu termină Marshall bine de spus toate acestea că în cameră intră Adolphus cu mireasa şi părinţii săi. El se ridică din fotoliul său, merse încet către Adolphus şi-l strânse la piept.

– Soţul tău este un om nobil, îi zise el Matildei, iar apoi, arătând medalia lui cu degetul îi întrebă pe baron şi pe sora lui ce părere au despre piatră.

– Cum, zise baronul, tu crezi că piatra aceasta e falsă? Aş putea jura că e veritabilă.

– Niciodată în viaţa mea, zise baroneasa, nu am văzut un rubin mai frumos. O, ce culoare frumoasă şi strălucitoare

are! Sunt sigură că te-ai înşelat crezând că piatra aceasta e falsă.

– Nu m-am înşelat, răspunse Marshall. Adolphus şi-a îndreptat greşeala. A scos falsul şi a pus rubinul la locul lui. Lucrul acesta trebuie să-l facem mereu, atunci când ştim că am greşit, şi ne-am comportat fără demnitate şi onoare. Să fugim de minciună, de necinste, de ipocrizie, şi de o pioşenie prefăcută! Inimile noastre să fie pline de adevăr, de cinste, de bunăvoinţă, de virtute sinceră, de pioşenie neprefăcută şi de teamă sinceră de Domnul. Toate acestea sunt *„mai de preţ decât mărgăritarele”*, reprezintă cea mai *scumpă podoabă*, iar valoarea lor este mai presus de orice din lumea aceasta precum şi din ceea ce va să vină. Aşadar, scumpii mei cititori, cumpăraţi adevărul şi nu-l vindeţi, pentru că adevărul şi cinstea sunt mai de preţ decât toate *bogăţiile lumii*.

„Cumpără adevărul, şi nu-l vinde”
Proverbe 23:23

- Sfârşit -

Editura Little Lamb

Colecția Cărților Rare

Copilul pierdut

capitolul I

Fiul pescarului

THEODORA Muller, văduva unui sărman pescar, locuia într-o căsuţă izolată pe malurile Dunării. Îşi pierduse soţul – un bărbat în floarea vârstei – doar cu puţin timp în urmă, iar singura ei consolare în văduvia ei timpurie era fiul ei, Augustus, un băiat blonduţ şi frumuşel, de vreo cinci ani. Grija ei era să-l crească sub principiile stricte ale cinstei, bunătăţii şi credincioşiei, şi singura ei nelinişte era dacă va putea să păstreze pentru el căsuţa şi toate uneltele de pescuit ale tatălui său.

După moartea soţului ei, Theodora nu se strădui să se ocupe de pescuit, iar năvoadele ce atârnau pe pereţi, precum şi barca de lângă uşa casei, nu reprezentau altceva pentru ea decât sursele unei continue suferinţe şi necaz. Îşi câştiga puţinul ban făcând năvoade, lucru la care se pricepea foarte bine, şi nu de puţine ori, zorii dimineţii o surprindeau lucrând cu ardoare.

Băiatul, la rândul său, nu avea decât o singură dorinţă, şi anume, aceea de a o mulţumi, de a o bucura şi de a o consola pe mama lui, căci, cu toate că era la o vârstă foarte fragedă, el era înzestrat cu sentimente dintre cele mai alese şi cu un suflet mare şi reuşea, în felul său, să aline durerea ei.

Într-o bună zi, fratele văduvei, care era pescar în satul vecin, îi aduse un peşte foarte frumos şi bun. Theodora se întristă, uitându-se la el.

– Oh, îi zise ea fratelui său, foarte rar mai văd eu un astfel de peşte acum, de când soţul meu drag nu mai e printre noi.

Augustus, auzind-o pe mama lui, îi spuse:

– Nu plânge, mamă. Când voi creşte mare, când voi deveni bărbat îţi voi aduce mulţi peşti ca aceştia.

Mama, supărată aşa cum era, reuşi să zâmbească şi zise:

– Da, fiul meu, sper că într-o zi tu vei fi sprijinul şi alinarea mea. Fii la fel de bun şi de curajos ca şi tatăl tău şi mă vei face cea mai fericită mamă din lume.

Era cea mai frumoasă perioadă a anotimpului tomnatic, Theodora lucra din zori la un năvod pe care dorea să-l termine în acea zi, iar Augustus aduna lemne din pădure. Se bucura nespus ori de câte ori putea să-i aducă mamei sale, micul lui coş plin cu ramuri şi vreascuri, Theodora felicitându-se pentru că băieţelul se dovedea de mic muncitor şi folositor.

Ora prânzului se apropia, iar micuţul bărbat era obosit şi flămând. Ceasul din satul vecin bătu de doisprezece ori, astfel că Theodora îl strigă să vină să mănânce sub marele fag ce crescu nu foarte departe de casă, într-o poieniţă. Masa lor era sărăcăcioasă, şi nu conţinea decât un blid plin cu lapte şi nişte pâine fărâmiţată.

Când nu mai rămase nimic în castron, mama îi spuse lui Augustus:

– Acum fiul meu, întinde-te jos şi dormi un picuţ la umbra acestui copac. Eu voi merge să-mi continui lucrul, dar voi veni să te trezesc.

La câtva timp după aceea, veni să vadă ce face Augustus, dar el dormea liniştit sub copac. Micuţul lui căpşor,

cu părul cârlionţat, se odihnea pe braţul său. Zâmbea în somn, iar frunzele tremurânde ale fagului îi umbreau obrăjorii roşii. Theodora se întoarse la năvodul ei şi lucră până îl termină aproape complet.

Orele trecură aşa de repede de parcă ar fi fost minute, şi dându-şi seama că se făcuse târziu, femeia merse să-l trezească pe Augustus, dar el nu mai era sub copac.

– Sărmanul meu băiat s-a dus deja înapoi la muncă, exclamă ea bucuroasă.

Vai! nici măcar pe departe nu bănuia soarta ce o aştepta.

Se reîntoarse astfel la căsuţă şi apoi merse să întindă năvodul pe iarbă. După o vreme însă, cum Augustus nu se întorsese, începu să se îngrijoreze şi porni în căutarea lui prin pădurea care era lungă doar de o leghe şi lată doar de o jumătate de leghe.

– Augustus! Augustus! striga ea, dar singurul răspuns primit fu ecoul ei. Neliniştea ei creştea cu fiecare minut ce trecea şi astfel deveni foarte alarmată şi foarte speriată.

– Să fi căzut oare în apă? se întrebă ea îngrozită, şi doar gândul o făcu să tremure. Îl căută şi în lungul malurilor apei, dar nu văzu nici o urmă de-a fiului ei.

Plângând cu amar, fugi în sat şi un mare număr de locuitori se adunară în jurul ei. Toată lumea era foarte afectată de necazul ei, iar fratele său era la fel de supărat şi necăjit ca ea. Nimeni nu-l văzuse pe copil, dar, cu toate acestea, au pornit cu toţii în căutarea lui. Unii s-au împrăştiat prin pădure, alţii prin locurile şi satele vecine, iar alţii pe malurile Dunării. Noaptea se lăsă peste ei, dar nici o informaţie îmbucurătoare nu putu fi găsită.

– Dacă s-a înecat în Dunăre, zise unul dintre pescarii satului, îl vom găsi, căci ştim cursul fluviului. Trupul lui va fi dus, cu siguranţă, către plaja de acolo, în locul acela cu iarbă, unde creşte salcia aceea.

Sărmana Theodora ascultă toate vorbele lor şi se întoarse la căsuţa ei cu inima frântă. Nu închise un ochi toată noaptea, ci plânse într-una. A doua zi, dis de dimineaţă alergă la râu, aşteptându-se, oh, să găsească acolo trupul neînsufleţit al scumpului ei fiu. Zile şi săptămâni trecură şi, toată strădania şi toate căutările ei au fost deşarte. Pescarii, când plecau dimineaţa la muncă şi când se întorceau seara înapoi, o găseau pe Theodora în acelaşi loc, plângând pe malul apei cu mâinile ridicate spre cer. Avea inima sfâşiată de durere.

Astfel trecură ani în şir. Trupul copilului nu se găsise şi nici măcar vreo urmă de-a lui nu fu aflată; mama lui nu ştia nimic despre soarta fiului ei. Ar fi imposibil de descris suferinţa acestei femei!

– Este foarte greu de îndurat, spune ea, pierderea dragului meu soţ şi a scumpului meu fiu. Nu pot accepta aşa ceva şi cred că am să mor de durere. Am o singură mângâiere, şi anume, că Dumnezeu face toate acestea spre binele nostru.

Deseori se învinovăţea cu asprime şi, plângând spunea:

– Trebuia să am mai mare grijă de el, trebuia să fiu mai atentă şi să-l păzesc mai bine!

CAPITOLUL II

Soarta copilului

PE moment, să o lăsăm de-o parte pe Theodora şi pe vecinii ei, ce au căzut pradă suferinţei şi asociau tot felul de lucruri cu dispariţia lui Augustus, şi să încercăm să mergem mai departe, pe urmele lui, şi să descoperim misterul.

În timp ce mama lui plângea acasă, el, băieţelul acesta de cinci ani şi câteva luni, ajunsese, după o călătorie mai lungă de o sută de leghe, în oraşul Viena. Locuia acolo, teafăr şi nevătămat, într-o casă extraordinară. Mai mult chiar, era îmbrăcat şi aranjat aşa de frumos, că spuneai că s-a născut într-o familie de rang înalt, şi că era de viţă nobilă. Ceea ce este şi mai minunat e faptul că era crescut cu cea mai mare grijă şi dragoste şi că primi de la cei mai buni învăţaţi, o educaţie solidă, distinsă şi fără asemănare. Schimbarea aceasta fericită s-a petrecut în felul următor:

Când Augustus, pe care-l lăsasem dormind sub fagul umbros, se trezi, îşi frecă ochii şi merse în pădure să caute vreascuri. Îşi umplu coşul foarte repede şi, dorind să ajungă mai repede acasă, o luă pe o scurtătură. Se rătăci însă, şi trecu de marginile pădurii către malul apei. Văzu acolo, lângă mal, o barcă ce aştepta să coboare toţi pasagerii. Printre oamenii aceştia erau şi nişte copii care, în timp ce părinţii lor se plimbau prin iarbă ca să se mai dezmorţească şi să-şi mai revină după călătoria obositoare, se aşezară pe malul apei şi

începură să se joace în pietriş. Îl văzură pe Augustus apropiindu-se de barcă, căci vederea ei îl surprinse – nu mai văzuse niciodată o barcă aşa de mare. Copiii se uitară la el şi doreau ce avea în coş. Deasupra, peste vreascuri, avea nişte jir (jir – fructul fagului), la vederea cărora copiii au fost foarte încântaţi, căci nu mai văzură aşa ceva înainte.

– O, ce fruct frumos, exclamă unul dintre copii, mult mai mic decât Augustus. N-am mai văzut niciodată nişte nuci ca acestea.

– Nu sunt nuci, răspunse Augustus. Este jir şi nu este bun de mâncat.

Zicând acestea, le luă şi le împărţi copiilor. Augustus era încântat să se afle în mijlocul atâtor tovarăşi de joacă. Niciodată nu fusese mai fericit, căci nu se întâlnise decât cu unul sau doi copii din satul vecin. Se amestecă printre ei cu acea dezinvoltură specifică copilăriei, iar copiii, la rândul lor, îi dădură o parte din fructele pe care le aveau la ei.

Era foarte curios şi dori să vadă mai de aproape barca. Văzuse el, mai înainte, bărci de pescuit, dar acea „casă plutitoare”, mai mare decât căsuţa mamei lui, i se părea un lucru extraordinar. Copiii îl luară înăuntru, iar fetiţa – care observă jirul în coşul lui şi care se numea Antonia – îl conduse într-un salon frumos mobilat.

– Ah! Exclamă Augustus, uimit de-a binelea, în casa asta sunt camere mult mai frumoase decât în ale noastre.

Antonia şi prietenii ei îi arătară toate jucăriile lor iar Augustus era aşa de absorbit în a admira toate acele minunăţii că nici nu se mai gândi să coboare pe ţărm. Şi, pe când se jucau ei aşa, fără ca măcar unul dintre ei să-şi dea seama, barca începu din nou să plutească şi să-şi continue drumul.

Nimeni dintre pasagerii bărcii nu-l băgară în seama pe micuţul băieţel, nici măcar aceia care se îmbarcaseră de la începutul călătoriei ci, credeau că e unul dintre copiii turiştilor noi veniţi. Pasagerii noi veniţi, din contră, credeau

că e un copil venit cu mult înaintea lor. Spre seară, însă, Augustus începu să plângă şi să o strige pe mama lui. Abia atunci lumea îşi dădu seama că era un băieţel străin la bordul bărcii. Vă puteţi da seama ce şoc şi ce confuzie creă această situaţie printre pasageri. Unora li se făcu milă de ei şi deplângeau soarta mamei şi a băiatului. Alţii, însă, râseră de situaţia aceasta neprevăzută, din care se aleseseră, cu un nou tovarăş de drum. Marinarii însă erau aşa de furioşi că erau mai, mai să oprească barca şi să-l coboare pe ţărmul lângă care se aflau, şi să-l lase să-şi găsească drumul spre casă aşa cum va şti el.

La un moment dat, căpitanul vaporului se apropie şi-l luă pe băieţel într-o parte. Îi vorbi pe un ton foarte aspru, spunându-i:

– Spune-mi, băiete, din ce oraş sau din ce sat eşti?

– Nu sunt nici din oraş şi nici de la sat, răspunse Augustus.

– Foarte ciudat, spuse căpitanul. Trebuie să fii totuşi de undeva, trebuie să locuieşti undeva.

– Casa noastră, răspunse băiatul, se află în pădure, nu departe de sat.

– Foarte bine, continuă căpitanul. Dar cum se numeşte satul acela?

– Ah! zise Augustus, satul se numeşte doar sat. Mama mea nu i-a spus niciodată în alt fel. Ea spune:

– „Bate ora doisprezece în sat” sau

– „Mâine vom merge în sat să cumpărăm pâine”.

– Dar cum se numesc părinţii tăi? întrebă căpitanul iritat.

– Tatăl meu e mort, răspunse Augustus; iar mama mea se numeşte Theodora.

– Deci, numele ei de botez e Theodora, zise marinarul, dar care e numele ei de familie?

– Nu mai are nici un nume în afară de Theodora, răspunse copilul, căci, cu toate că numele de familie al mamei lui era Muller, nimeni nu o striga aşa.

– Mama mea spune că nu ar trebui să dăm alte nume oamenilor, căci astfel ar fi porecliţi.

Căpitanul se văzu nevoit să renunţe la încercarea de a afla informaţii de la copilul care nu-şi ştia măcar numele de familie. Se enervă foarte tare şi exclamă:

– Aş vrea ca ghinionul tău să te fi dus oriunde în altă parte numai în vaporul meu nu!

Sărmanul Augustus, cu ochii plini de lacrimi, răspunse deznădăjduit:

– Nu ghinionul m-a adus aici. M-am rătăcit în pădure şi am urcat în vapor doar ca să-l văd, iar el a pornit fără ca eu să-mi dau seama. Mama mea va fi foarte necăjită că nu vin acasă. Oh, cât aş vrea să fiu acasă!

Toţi pasagerii râseră la auzul răspunsului său, dar marinarii se găseau într-o situaţie foarte dificilă şi de loc comică – din nefericire vaporul lor se afla pe o parte a Dunării ce traversa un loc pustiu şi foarte departe de vreun alt sat.

După un timp, când soarele apunea aproape complet, văzură un oraş la o oarecare distanţă, iar căpitanul vaporului dori să-l ducă pe copil acolo, de unde să poată fi trimis înapoi mamei sale. Unul dintre nobilii de la bord, numit Monsieur Wahl, tatăl Antoniei, se opuse acestui lucru. Era un negustor foarte bogat şi avea la el o mare sumă de bani şi multe lucruri de valoare. La fel ca şi mulţi alţi pasageri, el se îndrepta către un loc mai sigur, fugea din calea duşmanilor, Germania fiind în acel moment sub influenţa dezastruoasă a unui război.

– Îmi doresc din toată inima, spuse Monsieur Wahl, ca mama lui să-şi aibă din nou fiul în braţele ei, dar acest lucru nu este posibil într-un moment ca acesta. Duşmanul se apropie cu repeziciune de malurile Dunării. O întârziere de

numai câteva ore ar putea fi fatală pentru noi. Am putea cădea direct în mâinile lor şi am pierde astfel tot ce avem. Pentru numele lui Dumnezeu, să ne continuăm drumul, iar eu voi avea grijă aşa cum se cuvine de acest băieţel şi voi încerca să-l trimit acasă cât mai curând posibil.

Monsieur Wahl, foarte neliniştit din pricina averii pe care o avea cu el, insistă ca marinarii să profite de luna plină şi să navigheze toată noaptea, dar i se răspunse că lucrul acesta era contrar obiceiurilor lor. Dar, pentru că negustorul promise căpitanului şi echipajului o mare sumă de bani, aceştia consimţiră şi-şi continuară drumul.

Când soarele răsări, ei ajunseseră la un mic sat. Căpitanul ceru locuitorilor să-l ia pe copil şi să încerce să afle informaţii în satele vecine despre mama lui şi să-l ducă la ea. El specifică faptul că ar fi, din partea lor, un gest nobil şi demn de laudă, dar locuitorii îi răspunseră:

– Cine ştie al cui e copilul acesta? S-ar putea să fie imposibil pentru noi să-i găsim familia şi atunci ne-am vedea obligaţi să-i purtăm de grijă şi să-l creştem. Ţinând cont de situaţia în care ne aflăm, necazul nostru ne e suficient, nu-l vrem şi pe al altora.

Prin urmare, căpitanul trebuie să-l ţină pe Augustus pe vapor şi să-şi continue călătoria, iar Monsieur Wahl fu de acord să plătească totul pentru băiat.

La nu mult timp după această întâmplare, ei văzură, pe malul celălalt al apei un sat, ce părea a fi mai mare şi mai bogat. Căpitanul dori să se oprească acolo şi să meargă la primar sau la preot şi să-i roage să aibă grijă de copil. Dădu ordin ca vaporul să fie oprit şi tocmai se pregătea să meargă pe ţărm când Monsieur Wahl spuse, dintr-o dată:

– Stai! Nu auzi cum bat tunurile? Duşmanul e foarte aproape de noi. Nu mai putem pierde nici o clipă. Înainte, căpitane! Să mergem mai departe, iar băiatul va rămâne în grija mea.

Temându-se ca nu cumva la sfârşitul călătoriei, să se trezească cu copilul pe cap, căpitanul se opuse ideii lui Monsieur Wahl şi s-ar fi iscat astfel o ceartă destul de serioasă între cei doi, dacă nevasta celui din urmă, o doamnă bună şi blândă, nu ar fi intervenit. Ea, cu toată bunăvoinţa şi blândeţea ei îi spuse soţului ei, în şoaptă:

– Hai să ne luăm noi această responsabilitate şi să avem grijă de acest copil atât de drăguţ. Vom face astfel o faptă bună. Căpitanul nu se va mai gândi atât ce să facă cu el, se va mai linişti şi-şi va putea conduce vaporul mul mai bine, se va grăbi şi ne va duce mai curând la destinaţia noastră.

Monsieur Wahl zâmbi la auzul acestei propuneri împăciuitoare, şi-i zise imediat căpitanului:

– Voi avea eu grijă de acest băiat, eu voi răspunde de el în faţa mamei sale, aşa că tu fii fără grijă şi vezi-ţi mai departe de treburile tale şi de vaporul tău!

Căpitanul fu deplin mulţumit de acest aranjament şi toţi cei din vapor îi lăudară şi-i stimară pe Monsieur şi Madam Wahl pentru hotărârea luată.

Fără alte oprelişti, vaporul ajunse în Viena, unde Monsieur Wahl cumpără o casă mare şi foarte frumoasă şi se reapucă de afaceri. Încercă, de asemenea, să afle numele mamei lui Augustus sau măcar numele satului în care locuiau cei doi, dar toate eforturile sale au fost zadarnice. Sărmanul băiat nu-şi putea aminti nici unul din cele două nume şi, cum era la o depărtare de aproape o sută de leghe faţă de casă, nimeni nu-i putea da vreun ajutor. Cu toate acestea, Monsieur Wahl şi buna lui nevastă, se hotărâră imediat să se ţină de cuvânt şi să îndeplinească promisiunea făcută căpitanului, astfel că Augustus deveni membru în casa lor.

Doreau ca fiica lor, Antonia, să aibă o educaţie aleasă şi-i făcură lui Augustus marele favor de a lua parte la lecţiile ei şi de a învăţa. Micuţul, aşa neînvăţat cum era, făcu mari progrese în studiul său, lucru ce stârni uimirea şi lauda

profesorilor săi. În afară de asta, era un copil aşa de modest, de ascultător şi de bun că, Monsieur şi Madam Wahl începură să-l iubească de parcă ar fi fost propriul lor copil.

Principiile, precum şi frica de Domnul pe care mama lui le sădise în inimă, îşi măreau rădăcinile şi deveneau mai puternice cu fiecare zi ce trecea.

Trecură astfel mai mulţi ani, ani în care Monsieur Wahl, spre încântarea lui, văzu că Augustus avea o mare înclinaţie spre afaceri. Îl ajută astfel să obţină tot felul de informaţii despre comerţ şi negustorie, şi după ce fu de părere că a învăţat suficient, îl luă cu el, la biroul său.

Curând, Augustus luă parte, cu mare succes, la toate operaţiunile întreprinderii, şi, înainte de a împlini douăzeci de ani avansă aşa de mult, încât conducea afacerile tatălui său. Relaţiile lui Monsieur Wahl se măreau de la o zi la alta. Averea lui se mări considerabil şi cu repeziciune datorită faptului că furniza foarte multă marfă armatei. Era îndatorat şi foarte mulţumit de prudenţa, hărnicia şi onestitatea fiului său adoptiv şi simţea că trebuie să facă ceva pentru a-l răsplăti. Micuţa Antonia crescuse şi devenise o tânără virtuoasă, graţioasă şi amabilă. Era de o frumuseţe covârşitoare. Cei doi copii se ataşară unul de celălalt chiar de la prima întâlnire pe vapor, şi, treptat, această legătură se preschimbase în dragoste. Iubirea lor fu completă atunci când Monsieur Wahl consimţi să se căsătorească.

După război, împăratul, dorind să răsplătească zelul şi serviciile lui Monsieur Wahl şi a fiului său adoptiv, îi aduse la un rang mai înalt, făcându-i Lord şi Baron de Walheim. Părinţii adoptivi ai lui Augustus nu se bucurară prea mult de această cinste ce li se făcuseră, amândoi muriră la scurt timp după acest fapt, dar cu mulţumirea că o văzură pe fiica lor fericită.

Augustus preluând afacerile socrului său, dori să cumpere, în Bavaria sau în Swabia, unul dintre acele castele

magnifice care, din cauza războiului au fost abandonate şi care erau scoase la vânzare cu un preţ foarte mic. Multe castele i se arătară lui Augustus şi, după mai multe călătorii şi mai multe cercetări, cumpără frumoasa proprietate a Neukirch-ului. Se apucă apoi imediat să repare castelul pentru a se putea locui în el şi se întoarse apoi să-şi aducă nevasta şi copiii în noul lor cămin.

Sosind cu soţul ei în noul lor loc şi văzând dezastrele pe care le lăsase în urmă războiul, Antonia se întristă foarte tare. Un mare număr de case erau ruine, altele erau gata-gata să se prăbuşească, pământul era necultivat şi plin de buruieni.

– Oh! sărmanii oameni! exclamă ea cu lacrimi în ochi, trebuie să le venim în ajutor.

Augustus se bucură nespus văzând că nevasta lui simţea la fel ca şi el, şi se grăbi să-i ajute pe vecinii lor. Le oferi lemn şi alte materiale cu care să poată construi şi le împrumută bani. Cumpără seminţe şi vite şi le împărţi celor care aveau nevoie mai mare de ele. Foarte curând, acest nobil generos îşi văzu castelul înconjurat de căsuţe noi şi pământurile cultivate în cele mai bune condiţii.

Ţăranii nu puteau găsi cuvinte care să exprime adevărata lor mulţumire, dar, după o bucată de vreme, se adunară să meargă la castel şi să le mulţumească stăpânilor. Augustus însă le spuse:

– Dumnezeu a făcut ca dintr-un băieţel sărac să ajung un bărbat bogat şi puternic. El m-a binecuvântat cu toate lucrurile pe care le am şi Îl voi slăvi şi-I voi mulţumi lui întotdeauna. Aş fi nerecunoscător faţă de El dacă nu aş împărtăşi cu alţii aceste binecuvântări. Mă bucur ori de câte ori pot face ceva pentru bunăstarea voastră, căci nu este o mai mare bucurie în lumea-ntreagă decât să-l faci pe cel de lângă tine fericit.

Reg/sirea

IN timp ce Baronul de Walheim, devenea, aşa cum am văzut, un om foarte bogat şi puternic, sărmana lui mamă, Theodora, avuse de trecut prin multe greutăţi şi dusese o viaţă foarte grea şi cu mari necazuri, dar cu toate acestea nu-şi pierduse nici măcar o clipă credinţa sa în Dumnezeu.

Curând după ce-l pierdu pe micuţul ei Augustus în pădure, operaţiunile de război ajunseseră şi până în acea parte a Dunării, unde locuia ea, şi întregul ţinut fu invadat de soldaţi şi de străini. Theodora, care nu avea nici cea mai mică speranţă de a-şi mai vedea vreodată fiul – fiind convinsă că ori s-a înecat, ori l-au mâncat animalele sălbatice – îşi abandonă căsuţa şi merse în sat să locuiască cu fratele ei şi să aibă grijă de casa lui, căci cumnata sa era foarte bolnavă. Dar, nu putu locui acolo prea mult timp. Din cauza războiului, satul deveni mai mult o ruină şi cea mai mare parte a locuitorilor săi plecară de acolo. Căsuţa în care locuia Theodora nu a fost mai norocoasă, astfel că fratele ei – pe care dezastrul acesta îl ruinase – se văzu nevoit să se mute oriunde în altă parte şi să se mulţumească a fi pescar salahor.

Cât despre Theodora, ea plecă să locuiască cu sora sa, ce locuia cam la vreo cincisprezece leghe depărtare şi care o primi cu toată dragostea. Theodora o ajută să-şi îngrijească numeroasa familie, iar cele două surori se înţeleseră foarte

bine, consolându-se reciproc în necazurile provocate de război.

Mulţi ani mai târziu primiră o scrisoare de la fratele lor, prin care acesta le anunţă că se reîntoarse în satul lor natal şi, pentru că soţia lui murise iar cele două fete ale lui se măritaseră în timpul războiului cu nişte persoane străine, dorea ca Theodora să meargă şi să-l ajute. Cum copiii surorii sale crescuseră şi cum nu prea mai era mare nevoie de ea prin casă, Theodora se bucură de posibilitatea de a se face din nou folositoare, aşa că acceptă propunerea fratelui său.

Imediat ce sosi în casa fratelui său, ea plecă în pădure ca să mai revadă fagul la a cărui umbră adormise băieţelul ei, dar găsi totul schimbat. Drumul care ducea la casa ei abia dacă se mai distingea, fiind acoperit cu iarbă şi tufe. În locul în care înainte nu creştea altceva decât tufe, se zăreau acum copaci înalţi şi rămuroşi; iar în locul în care Theodora era obişnuită să vadă copaci, nu mai era acum nimic. Nu mai rămăsese nimic din vechea ei casă din lemn, iar femeia nu mai ştia nici măcar locul unde aceasta fu construită. De jur împrejur crescură copaci tineri.

Sărmana femeie obosi căutând fagul care se înălţa înainte lângă căsuţa ei şi sub care plânse cu atât amar. Îşi croia drum printre spinii şi printre crengile ce-i ieşeau în cale. Examina fiecare fag pe care-l întâlnea, întrebându-se:

– Când voi găsi eu oare fagul acela?

– Nu te necăji prea mult, bună mamă, zise un bătrân care aduna vreascuri uscate în pădure. Fagul acela nu mai există de mult! Aceleaşi schimbări care te-au uimit când ai văzut satul, s-au produs şi aici, în pădure. Oamenii care erau numai nişte copii, au crescut şi au plecat. Cei care erau tineri sunt bătrâni acum, iar cei care erau bătrâni au plecat de mult la cele veşnice. Păduricea asta tânără a luat locul bătrânilor copaci. Tot ce este în lumea aceasta trece foarte repede, iar oamenii mai repede decât copacii.

Spunând acestea bătrânul se îndepărtă iar Theodora îşi pierdu speranţa de a mai găsi fagul sau urmele casei sale.

Baronul de Walheim locuia la o mare distanţă faţă de acel loc, dar pădurea şi satul în care Theodora locuia, făceau parte din vastul domeniu pe care el îl cumpărase. Într-o zi el merse în pădure cu scopul de a împărţi sătenilor lemne pentru iarnă. De foarte mult timp nu se mai tăiase nimic, şi acum erau mulţi copaci mari. Prin urmare, Augustus dori să supravegheze tăierea şi distribuirea lemnelor ca totul să fie făcut cât mai bine. Chemă toţi copiii familiilor şi le distribui personal porţia lor.

Theodora venise în locul fratelui ei. Se apropie şi îl rugă pe baron să-l ierte pe fratele ei că nu venise personal, dar era bolnav şi nu putea să se ridice din pat. Bunul baron nici nu se gândi măcar că acea femeie, care se scuza, era mama lui; iar ea nu avea nici cea mai mică idee că acel domn bogat din faţa ei în toată splendoarea tinereţii şi frumuseţii, îmbrăcat într-o haină maro făcută din cel mai fin şi mai scump material, era chiar propriul său copil, fiul ei pierdut după care a plâns atât de mult. Fără a o cunoaşte, bărbatul simţi o mare simpatie şi o mare milă pentru femeia aceea şi, ordonă imediat să fie tăiat pentru ea copacul lângă care se afla.

Pădurarul obiectă la ideea aceasta zicând:

– Ar fi o mare pierdere, stăpâne, să tăiem acest fag. Mestecenii sau oricare alţi copaci sunt destul de buni pentru săraci. Un copac precum fagul ar trebui să fie ţinut pentru conac şi pentru funcţionarii lui.

Lordul de Walheim îi aruncă o privire severă şi spuse:

– Noi trebuie să dăm săracilor, să împărţim cu ei bogăţiile de care ne bucurăm. Acest copac aparţine acum surorii băiatului bolnav. Eu i l-am oferit şi, mai mult chiar, doresc să-i fie tăiat pe cheltuiala mea; să fie legat şi dus până în faţa uşii casei sale. Pune mâna la treabă şi pregăteşte-i lemnul.

Spunând acestea baronul plecă imediat ca femeia să nu mai aibă timp să-i mulţumească. Dar ea, luându-se după el, zise, cu lacrimi în ochi:

– Dumnezeu să vă binecuvânteze, bunul meu stăpân!

El însă, îşi văzu de drum.

Şi astfel, mama şi fiul, care se văzură ultima dată în pădure cu douăzeci şi şase de ani în urmă, se întâlniră din nou; şi poate ar fi fost despărţiţi pentru totdeauna dacă Dumnezeu n-ar fi făcut ca bunătatea Lui să se vadă cu acea ocazie.

Tăietorii aplicară imediat câteva lovituri de topor şi copacul căzu la pământ cu o mare trosnitură. În acel moment cei doi bărbaţi exclamară dintr-o dată:

– Ce poate fi lucrul acesta? Să fi dat noi peste ascunzătoarea unui hoţ sau o fi oare o minune? În cădere copacul se rupse la partea de jos, unde era mult mai fragil.

O bucată din scoarţă sări şi un portret – pe care îl puse acolo Theodora cu mulţi ani în urmă, spre amintirea fiului ei pierdut – ieşi la iveală. Culorile acelui portret erau foarte bine conservate iar rama lui aurită strălucea în soare la fel de tare ca atunci când a fost pus în copac.

Tăietorii erau oameni tineri şi nu ştiau nimic despre istoria acelui portret.

– Cum a ajuns portretul acesta în copac, nu pot înţelege, îi zise unul altuia.

– N-am văzut nici o deschizătură pe copac, zise celălalt. Era acoperit de jur împrejur cu scoarţă şi cu muşchi, ca oricare alt copac bătrân din pădure. E un lucru extraordinar. Cu adevărat minunat.

Oamenii de lângă ei, auzind aceste remarci, se adunară în jurul lor, toţi nerăbdători să afle ce s-a întâmplat.

Auzind zarva acestor oameni Lordul de Walheim veni la ei. Luă portretul în mână şi îl examină cu atenţie.

– Este foarte frumos, spuse el.

În momentul următor însă, Monsieur de Walheim se schimbă la faţă şi mâna în care ţinea portretul începu să-i tremure.

– Oh, da! Exclamă el, este într-adevăr minunat!

Aşa de mare îi era emoţia că se văzu nevoit să se aşeze jos, pe trunchiul copacului tăiat. Întoarse rama portretului şi, pe spatele ei putu citi cuvintele:

„În anul -, pe zece octombrie, l-am văzut pentru ultima dată, sub acest copac, pe singurul meu fiu Augustus, în vârstă de cinci ani şi trei luni. Dacă mai trăieşte, fie ca Domnul să-i poarte de grijă în tot ceea ce face şi oriunde ar merge, şi fie ca Stăpânul nostru Ceresc care a mângâiat-o pe Maria la cruce pe Golgota, să mă mângâie şi pe mine, Theodora Muller, mama lui îndurerată."

Ca o rază de lumină, un gând îi fulgeră mintea lui Monsieur Walheim.

– Acel copil pierdut, zise el, sunt eu. Numele, anul, precum şi ziua sunt dovezi destul de puternice ca să-mi dau seama că cea care a pus portretul acesta în copac era mama mea.

În timp ce el examina portretul, Theodora alergă la el. Auzise de la un vecin vestea găsirii portretului – veste care se împrăştie imediat prin toată pădurea şi generase o mare uimire.

– Stăpâne! Exclamă ea, acel portret îmi aparţine. Vă rog să mi-l înapoiaţi. Numele meu, vedeţi dumneavoastră, e scris pe el. Bunul nostru păstor îl scrise (precum şi restul mesajului) la rugămintea mea. Of! continuă ea plângând şi uitându-se la copacul tăiat, cât de bine îmi amintesc acea zi îngrozitoare când am văzut că băieţelul meu nu mai este la umbra acestui copac.

Niciodată nu voi putea uita neliniştea pe care am simţit-o atunci şi suferinţele care au urmat. Chiar şi acum, stăpâne, vederea portretului îmi sfâşie inima. De câte ori nu

am trecut eu oare, de când m-am întors aici, pe lângă copacul acesta fără să-l recunosc! Oh, preaiubitul meu Augustus! Acum văd din nou locul unde te-am văzut pentru ultima oară. Of! N-am să te mai văd niciodată. Dacă te-aş mai putea vedea măcar o dată înainte de a muri aş fi fericită; dar aşa, nu pot face altceva decât să plâng la mormântul tău!

Lacrimile o împiedicară să mai continue să vorbească. Lordul de Walheim, care îşi văzuse numele scris pe spatele tabloului ce îl ţinea în mână, era ferm convins că acea sărmană femeie ce plângea în faţa lui era mama sa. Inima lui tresărea de bucurie iar el ar fi vrut să se arunce în braţele ei strigând:

– Mamă! Mama mea!

Se abţinu însă din răsputeri căci se gândea că o bucurie aşa de mare şi aşa de neaşteptată i-ar putea fi fatală ei. Îi luă mâna în cel mai prietenesc mod posibil şi-i şterse lacrimile cu batista lui albă. Încercă astfel să o aline şi, treptat, îi spuse că fiul ei mai trăia încă, îi spuse că îl cunoştea şi că în curând avea să se reîntâlnească cu el. După toate aceste precauţii şi după ce văzu că femeia era mai liniştită şi destul de pregătită să suporte marea veste, îi spuse:

– Mamă, eu sunt copilul tău de mult pierdut!

Mama îl cuprinse în braţe, neputând, din cauza emoţiei şi bucurie, să spună altceva decât:

– Tu!

Stătură aşa îmbrăţişaţi şi fără să mai spună altceva mai mult timp. Imaginea aceasta foarte emoţionantă îi făcu pe cei prezenţi să plângă.

– Scumpă mamă! zise Lordul de Walheim după o vreme, Dumnezeu ţi-a ascultat rugăciunea cu privire la mine şi pe care ai scris-o pe tablou. El a fost cu mine pretutindeni şi m-a binecuvântat în toate lucrurile. De asemenea ţi-a răspuns şi la rugăciunea pe care ai înălţat-o pentru tine. Te-a mângâiat aşa cum a mângâiat-o şi pe Maria. El ţi l-a înapoiat pe fiul

tău. Sub acest copac am fost despărţiţi şi tot sub acest copac El ne-a adus împreună din nou. Tabloul aceasta s-a păstrat aşa de bine cu scopul de a deveni mijlocul recunoaşterii şi regăsirii noastre. Ne-a demonstrat că tot ce face el e spre binele nostru.

– Da, exclamă Theodora, e adevărat. Te-a luat de la sânul mamei tale poate din cauză că nu eram destul de atentă la creşterea ta. El mi te-a înapoiat ca tu să fii sprijinul meu la bătrâneţe şi să fii sursa fericirii şi mângâierii pentru întregul ţinut. Tu vei fi protectorul şi binefăcătorul nostru. Dumnezeu face totul cu înţelepciune şi dragoste. Slăvit fie Numele Lui!

Toţi cei prezenţi au fost de acord cu adevărul vorbelor ei şi, atât baronul cât şi sărmana văduvă au adus mulţumiri lui Dumnezeu pentru marea sa milă şi bunătate ce şi-o revărsase asupra lor.

Lordul de Walheim dădu ordin pădurarilor să meargă acasă la fratele Theodorei şi să-l înştiinţeze că aceasta se va reîntoarce acasă a doua zi, împreună cu fiul său. Theodora îi rugă pe vecini să aibă grijă de el, în timpul absenţei ei. După aceasta, baronul ceru să i se aducă trăsura şi o ajută pe mama lui să urce în ea. Se urcă apoi şi el lângă ea şi o porniră spre castel unde o aştepta o altă bucurie pe văduva pescarului. Era cam stânjenită să se prezinte în faţa nurorii sale în nişte haine aşa de sărăcăcioase, dar Antonia era mult prea înţeleaptă ca să pună preţ pe astfel de lucruri. Când auzi că sărmana femeie era mama soţului ei, o îmbrăţişă din toată inima, declarându-se fericită de a o cunoaşte, în sfârşit, pe mama preaiubitului ei soţ, despre care ei vorbiseră de atâtea ori.

Theodora plânse de bucurie iar când îi prezentase pe cei doi copilaşi, Ferdinand şi Theodora, crezu că leşină de fericire.

– Supărarea mea era de nedescris, şi credeam că am să mor de supărare, zise ea, dar acum însă fericirea mea este

mult mai mare. Nu pot să fac altceva decât să plâng, să mă rog şi să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa.

A doua zi dimineaţa lordul de Walheim ceru să i se aducă din nou împreună cu nevasta trăsura şi merse împreună cu nevasta şi mama sa la casa unchiului său. Theodora rămase cu fratele său până când acesta se însănătoşi şi apoi merse să locuiască permanent la castel, pentru că atât Augustus cât şi Antonia doreau să o aibă alături de ei. În ceea ce-i priveşte pe sora şi pe fratele Theodorei, aceştia aveau să se bucure de o situaţie mult mai bună. Monsieur şi Madam de Walheim erau nişte persoane deloc mândre şi nu se ruşinau de sărăcia rudelor lor. Din contră chiar, într-o zi i-au adunat pe toţi la un loc – tată, mamă, unchi, mătuşă, copii şi nepoţi – la o masă, dată în cinstea Theodorei. Aceşti buni oameni au fost uimiţi de căldura şi amabilitatea cu care au fost întâmpinaţi. Nu le venea să creadă că acel nobil elegant, atât de bogat şi totuşi atât de politicos şi nepretenţios, era acelaşi micuţ flăcău care, flămând şi prost îmbrăcat, obişnuia să adune lemne în pădure pentru mama sa. Lacrimi de fericire şi mulţumire străluceau în ochii lor.

Augustus şi Antonia se familiarizaseră curând cu condiţiile şi necesităţile rudelor sale şi făcură totul pentru a-i ajuta, aşa că toţi erau mulţumiţi şi înstăriţi. Fiecare a primit ajutor în mod egal; şi astfel tânărul cuplu îşi atrase asupra lor toată dragostea şi tot respectul celor ce locuiau pe domeniul lor.

Lordul de Walheim înrămase şi puse pe perete în castel tabloul care fusese găsit în copac şi care, prin puterea lui Dumnezeu, a fost mijlocul regăsirii şi fericirii lor.

– Portretul acesta ne va aminti mereu să ne punem nădejdea în Dumnezeu, să ne încredem în El şi să-I mulţumim Lui pentru toate bunătăţile Sale pe care le-a revărsat asupra noastră.

- Sfârşit -

Cuprins

Alte recomandări din

Colec[ia C/r[ilor Rare

Coşul cu flori – *Christoph Von Schmid*

Scrisă în secolul XVIII, este una din perlele colecţiei. Păşiţi în grădina lui James şi a fiicei sale iubite, Mary, respiraţi aerul dulce şi înmiresmat al unei ere pierdute şi veţi înţelege de ce Elisabeth Elliott şi Dr. Tedd Tripp au recomandat această carte cu atâta entuziasm.

Titus – un camarad al crucii – *F.M. Kingsley*

În 1894, editura D.C. Cook Publishing din Chicago a oferit un premiu de 1000$ pentru cel mai bun manuscris care să descrie viaţa Mântuitorului. Din 377 de manuscrise a fost aleasă această carte. Cererile au fost atât de mari încât în primele şase săptămâni s-au vândut 200.000 de volume. Citiţi-o şi vă veţi îndrăgosti de Cel al cărui Nume umple istoria cu bogăţie şi glorie, cu lumină şi adevăr, cu frumuseţe şi înţelepciune, cu graţie şi iubire.

O privire în spatele cortinei – *O. F. Walton*

În tainele multor vieţi durerea şi frica se ascund sub măştile sclipitoare ale ipocriziei. Când veţi citi-o, sau mai bine zis, când veţi plânge citind-o, vă va fi uşor să înţelegeţi de ce în secolul al XVIII-lea această carte s-a tipărit în 2.500.000 de volume. Şi veţi mai înţelege de ce este atâta bucurie în prezenţa îngerilor când un singur păcătos se pocăieşte.

Aprinzătorul de felinare – *Maria S. Cummins*

O adevărată capodoperă, este povestea unei fetiţe sărmane şi a Dumnezeului Atotputernic, care ne cunoaşte şi este în stare să schimbe haosul în frumuseţe. Scrisă cu aproape 200 de ani în urmă când felinarele cu ulei luminau străzile oraşelor din America, această povestire plină de mister vă va inspira şi provoca la o trăire de integritate şi excelenţă.

Stâlpul de foc – *J.H. Ingraham*

Una din cele mai interesante cărţi pe care le-am citit vreodată. O istorie antică, pe cât de dramatică, pe atât de glorioasă. Pentru cei care iubiţi istoria, această capodoperă va fi cu adevărat o desfătare!

Ioel – băiatul din Galilea – *Annie Fellows Johnston*

Cu adevărat, un mărgăritar al colecţiei noastre! Dacă aţi citit *Titus – un camarad al crucii* şi v-a plăcut, vrem să vă facem cunoştinţă cu Ioel. Povestea lui vă va mişca inimile şi vă veţi aminti de ea peste ani.

Jessica – *H. Stretton & Mark Hamby*

Volumul I – **Prima rugăciune**

Este povestea unei fetiţe desculţe şi sărmane, o poveste pe care veţi vrea să o citiţi iarăşi şi iarăşi copiilor, oferindu-le o perspectivă nouă în ce priveşte mila şi compasiunea.

Volumul II – **Întoarcerea mamei**

Rescris de Mark Hamby, al doilea volum vă va împărtăşi emoţiile unei jertfe înălţătoare. Este povestea unei tragedii umane şi a dragostei divine care a inspirat multe familii să-şi reevalueze priorităţile şi valorile.

Să vă lustruiesc pantofii, domnule? – *Anonim*

În această povestire captivantă veţi face cunoştinţă cu Robert Rightheart. Lustruind pantofii clienţilor în oraş, din micile lui economii îşi îngrijeşte tatăl bolnav şi doi fraţi mai mici, până când un mic act de onestitate îi schimbă viaţa pentru totdeauna. Un exemplu de neuitat pentru copii şi tineri.

Porumbelul alb – *Christoph Von Schmid*

Încă o dramă clasică din partea autorului operei **Coşul cu flori**. De data aceasta, înconjuraţi atât de nobili şi contese cât şi de hoţi şi tâlhari, veţi ajunge până la marginea prăpăstiei de groază, dar veţi urca şi pe culmile nobleţei şi ale prieteniei sincere.

Paşi spre cer – *Elizabeth Prentiss*

Recomandată de către Elisabeth Elliot, Kay Arthur şi Joni Eareckson Tada, această carte este pentru femeile care doresc o viaţă intimă cu Christos. Scrisă în 1850, vă va umple inimile cu gingăşie, nobleţe şi credincioşie, în acelaşi timp oferindu-vă răspunsuri clare la multele întrebări pe care le-aţi putea avea.

Mary Jones şi Biblia ei – *Anonim*

Încă o poveste adevărată a unei fetiţe care a dorit mai mult decât orice în viaţă să aibă Biblia ei. Prin muncă grea, perseverenţă, rugăciune şi credinţă, Mary face tot ce-i stă în putinţă, chiar porneşte pe jos într-o călătorie de 60 de mile să-şi împlinească visul. Un exemplu de urmat care demonstrează că munca şi credincioşia sunt încununate cu o mare răsplată.

Tufişul de spini – *Anonim*

Plecând de la o întâmplare adevărată, este povestea unui băieţel care ar fi făcut orice să afle ce este dincolo de un desiş de spini. Atras în cursă de propria-i curiozitate, avea să afle că anumite limite sunt necesare şi fac parte din planul lui Dumnezeu pentru vieţile noastre.

Moştenirea – *Christoph Von Schmid*

O altă lucrare clasică frumoasă şi interesantă. Căutarea mai întâi a Împărăţiei lui Dumnezeu va fi o temă pe care părinţii şi copiii o vor vedea prin ochii unui nepoţel credincios şi ai bunicului său orb.

Christi – *O. F. Walton*

Volumul I – **Flaşneta**

O poveste îndrăgită de toţi copiii. Împreună cu bătrânul său prieten, Christi este în căutarea drumului ce duce spre cer.

Volumul II – **În slujba Regelui**

În al doilea volum, îl găsim pe Christi păstorind o biserică mică în Noua Anglie, unde o cunoştinţă veche apare din nou în viaţa lui. În acest orăşel ciudat unde oamenii prind peşte ca să supravieţuiască, lucrurile se precipită într-o dramă intensă de fiecare dată când vremea se pregăteşte de furtună. Veţi fi mişcaţi adânc şi umpluţi de compasiune când barca lui Duncan se va găsi sfărmată şi goală la câteva zile după ce cercetările se încheiaseră. Această pierdere va rămâne neuitată în inimile cititorilor.

Rubinul pierdut – *Christoph Von Schmid*
Îi va învăţa pe copii că merită să fie oneşti indiferent de preţul care trebuie plătit. De asemenea această carte conţine o altă povestire scurtă a lui Von Schmid, Copilul pierdut. Plină de mister şi complot, îi va ajuta pe copii să înţeleagă că adesea Dumnezeu îngăduie felurite încercări pentru binele nostru.

Ocrotiţi de mâna Lui – *Anonim*
Inspirată dintr-o întâmplare adevărată din timpul lui John Wesley, un frate şi o soră care fuseseră furaţi din pruncie încearcă să-şi afle identitatea şi credinţa într-un Dumnezeu care uneori îngăduie ca şi cei neprihăniţi să sufere.

Fata din castel – *Christoph Von Schmid*
Dragostea fierbinte a unei fiice pentru tatăl ei întemniţat, îi va ajuta pe copiii de toate vârstele să înţeleagă că deşi unele circumstanţe sunt nefavorabile nouă, Dumnezeu le poate întoarce spre binele nostru.

Copilul furat – *Christoph Von Schmid*
De data aceasta Von Schmid surprinde frumuseţea creaţiei lui Dumnezeu aşa cum este văzută prin ochii unui copil care a trăit în întuneric aproape toată copilăria lui. Responsabilitatea şi iertarea sunt printre multele virtuţi învăţate din această povestire.

Cei trei ţesători – *Annie Fellows Johnston*
Atât taţii cât şi fiicele lor vor călători înapoi la Camelot şi vor învăţa lecţii de neuitat despre virtuţi şi vicii.

Binecuvântarea cerşetorului – *Mark Hamby*
O povestire adevărată din anii 1800, despre o fetiţă care şi-a sacrificat economiile în favoarea unui cerşetor flămând. Ilustraţiile pline de colorit vor cuceri inimile copiilor în timp ce ei vor învăţa că sacrificiul este piatra de căpătâi pentru multe binecuvântări neaşteptate. Cel puţin ei nu vor uita această întâmplare niciodată.

Ştefan – un soldat al crucii – *F.M. Kingsley*
Încă o perlă a colecţiei. O fată oarbă cu glas de privighetoare împreună cu fratele ei se găsesc ţinta vânzătorilor de sclavi în deşertul Egiptului. La urechile lor ajung zvonuri despre anumite vindecări la Ierusalim. Fug în speranţa unei minuni şi ajung acolo în mijlocul celui mai măreţ eveniment al istoriei. Dar va fi oare prea târziu pentru fata oarbă? Poate dragostea fratelui ei să învingă ticăloşia

tâlharilor? Cititorii vor fi răpiţi din nou de intensitatea dramei care se desfăşoară la piciorul crucii.

Mieluşelul – *Christoph Von Schmid*

Această povestire îi va învăţa pe copii că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Împreună cu părinţii, vor fi captivaţi de desfăşurarea evenimentelor şi vor vedea că Domnul este Dumnezeul imposibilului.

Spinul din Arimatea – *Frank G. Slaughter*

Când am citit-o prima oară, mi-am dat seama că am găsit o comoară. La doi ani după moartea Domnului Isus Christos, împăratul Tiberius, suferind de o boală incurabilă şi aflând despre Vindecătorul din Iudeea, îl trimite pe tribunul Quintus să-L caute şi să-L aducă la Roma. Cititorii familiarizaţi cu aşa-numitele cărţi apocrife ale Noului Testament vor recunoaşte istoria Veronicăi şi a voalului minunat aşa cum este descrisă în cartea *Acta Pilati*. Tensiunile se amplifică şi nu oferă nici un răgaz până când se ajunge la punctele culminante ale dramei. Este o capodoperă a colecţiei.

Băieţi de caracter care au schimbat lumea – *A. Wallace*

Într-o lume care nu întotdeauna mai ştie să aprecieze şi să aplaude adevăratele valori, eroismul şi perseverenţa, veţi citi aici despre copii care au înţeles că suferinţa este un pas aproape necesar succesului. Hans Anderson, Samuel Morse, Robert Fulton, Isaac Pitman şi Joseph Haydn sunt doar câţiva din exemplele care vor da oricărui copil speranţă, curaj şi motivaţia de a deveni tot ceea ce ar fi în planul lui Dumnezeu pentru ei.

Băieţi de caracter care au devenit oameni de onoare – *A. Wallace*

Citind aceste istorioare, atât cei mici cât şi cei mari vor găsi modele de inspiraţie în băieţii care au trecut biruitori prin felurite nenorociri şi circumstanţe vitrege ale vieţii, dar care au devenit oameni de onoare.

Băieţi de caracter care au devenit oameni cu renume – *Anonim*

Şi astăzi se simte nevoia ca copiii să fie ascultători, credincioşi şi sinceri. Din nefericire, mulţi dintre ei nu dau dovadă de aceste calităţi. Nesiguranţa şi răzvrătirea s-au înrădăcinat adânc în societatea noastră. Această carte va oferi băieţilor şi tinerilor speranţă chiar şi în cele mai ostile circumstanţe. Citiţi-o şi veţi afla cum unii din oamenii cei mai de seamă ai istoriei au schimbat necazurile şi nenorocirile într-o pistă de lansare pentru o viaţă împlinită.

Ţine-te de plută – *George Gladstone*

Călătoriţi cu un băiat sărman care este onorat pentru hărnicia şi onestitatea lui. Când totul îi mergea bine, nenorocirea, în care de fapt era deghizată providenţa lui Dumnezeu, i-a inundat viaţa şi a devenit ţinta batjocorii altora, provocaţi de gelozie. Copiii şi tinerii vor învăţa că în dragoste nu este frică şi că iertarea şi adevărul pot să vindece orice rană.

Năsturelul lui Teddy – *Amy Le Feuvre*

O poveste care vă va încălzi inimile, vă va face să râdeţi, şi mai mult decât orice, îi va ajuta pe copii să înţeleagă bătălia spirituală care se dă în sufletul lor. Ei vor dori să se alieze lui Teddy, care demonstrează că şi copiii pot să se înscrie în armata lui Dumnezeu şi să înalţe drapelul dragostei şi al victoriei.

Sclavul – *Christoph Von Schmid*

Este istoria lui Anselmo, un băiat de şaisprezece ani, care a fost luat prizonier şi apoi vândut ca sclav într-o ţară străină. Această povestire va nărui barierele culturale şi va dezvălui trăsăturile de netăgăduit ale unui creştin adevărat.

Cuibul de păsări – *Christoph Von Schmid*

Tăria de caracter este dovedită de perseverenţa cu care cineva se ţine de adevăr, indiferent de circumstanţe sau consecinţe. Eroul din această povestire ne va demonstra că acţiunile aparent nesemnificative, sunt, de fapt, observate de Dumnezeu.

Fiii risipitori – *Amy Le Feuvre*

În timp ce tratează subiectele cele mai profunde ale inimii, nevoia de iertare şi împăcare, această carte vă va face să zâmbiţi de la începutul până la sfârşitul lecturii. Într-o lume cu relaţii destrămate, micuţa noastră eroină Milly ne va ajuta să dărâmăm zidurile de îndărătnicie şi mândrie şi să găsim drumul de întoarcere de pe cărările rătăcitoare ale durerii din trecut. Fie ca adevărurile revelate în această povestire să-şi găsească loc în multe inimi care încă pribegesc departe de casă.

Tom Gillies – *Mrs. George Gladstone*

Tom Gillies şi Dick Potter se întâlnesc în secret la peştera lor favorită pentru a plănui obrăzniciile care le-au dat o reputaţie atât de proastă. Oamenii din oraş se plâng spunând că pe insula lor nu este loc pentru golani ca ei. Tom este trimis la muncă, unde învaţă că obiceiurile sale rele îl încătuşaseră şi păcatele sale îl făcuseră prizonier. Acolo Îl descoperă pe Cel care îl eliberează pentru a trăi o viaţă demnă printre oamenii de pe insula Norton.

Luptătorul din Filipi – *Fannie E. Newberry*

Este povestea celor două extreme ale Romei – sărăcia lucie în mijlocul extravaganţei ce era la culme; viaţa groaznică din întunericul şi lanţurile temniţei în contrast cu splendorile şi distracţiile vieţii luxoase de la curtea împăratului. Desfăşurarea dramatică a evenimentelor vă va captiva inimile în timp ce veţi experimenta adevăratul test al loialităţii şi triumful credinţei.

Greşeala lui Tom Watkins – *Emma Leslie*

În zilele noastre ale eticii de situaţie, această carte oferă oportunitatea excelentă de a cimenta în mintea copiilor faptul că numai prin ascultare de adevăr se ajunge la dobândirea unui caracter nobil şi demn. Evenimentele şi lecţiile acestei povestiri vor avea un efect semnificativ şi chiar etern asupra multor cititori tineri.

Care este numele ei? – *Rev. Dr. Edersheim*

Chiar de la începutul lecturii, cititorul va experimenta felul în care Dumnezeu, în îndurarea şi dragostea Lui, îşi împlineşte promisiunea de a fi tatăl orfanilor. Pe paginile acestei cărţi veţi descoperi cum El veghează asupra unei fetiţe orfane, a cărei identitate este descoperită abia la sfârşitul povestirii. Urmăriţi-o pe micuţa Mary şi bucuraţi-vă de nevinovăţia şi puritatea ei.

Micuţa, fetiţa din Israel – *Bill Harvey*

Generali şi împăraţi, diplomaţi şi slujbaşi de rang înalt, profetul lui Dumnezeu şi slujitorul lui, s-au găsit dintr-o dată, şi fără voie, implicaţi într-o lucrare stârnită de intervenţia micuţei eroine. Schimbările aduse în vieţile persoanelor în cauză au fost dramatice şi sociale. Dintr-o dată viaţa lor a luat o întorsătură nebănuită, nesperată şi, din păcate în unele cazuri, tragică. Cine să fi fost oare acest copil fără nume, însă cu o pregnantă şi sigură prezenţă în viaţa reală?! A fost şi rămâne, cel puţin în mod potenţial, copilul născut în fiecare familie de credincioşi, care aşteaptă să fie crescut pentru un destin care să conteze.

Nimeni nu mă iubeşte – *O. F. Walton*

O. F. Walton, fiind pătrunsă adânc de dragostea lui Dumnezeu, a scris mai mult decât o banală povestire pentru copii, aducând lumină în întunericul suferinţei şi singurătăţii. Această comoară reprezintă o adevărată unealtă pentru a-i mişca pe părinţi şi-i va ajuta atât pe ei cât şi pe copii să realizeze că în vremurile noastre de incertitudine, dragostea e cea care rămâne întotdeauna în picioare.

Promisiunea unui tată – *Donna Lynn Hess*

Dictatura lui Adolf Hitler părea o ameninţare îndepărtată pentru băiatul de unsprezece ani, Rudi Kaplan. Dar când forţele naziste au invadat Polonia şi au bombardat Varşovia, oraşul în care locuia Rudi, acesta a aflat că el este duşmanul lui Hitler nu doar fiindcă era polonez ci şi pentru că era evreu şi creştin.

Următorii ani i-au schimbat pentru totdeauna viaţa lui Rudi. Bazându-se numai pe promisiunea tatălui său că se vor întâlni după război, Rudi trebuie să înveţe cum să supravieţuiască ascunzându-se, cum să fie cu adevărat curajos şi cum să-şi înfrângă ura pentru duşmani. Trebuie să înveţe să se jertfească pe sine şi să se încreadă în Dumnezeu, care este mai puternic decât orice armată.

În lumea largă – *Susan Warner*

În acest roman, micuţa Ellen, după ce este despărţită de mama ei, are o copilărie zdruncinată de suferinţă, dar în ciuda fricii şi dezamăgirilor, îşi aminteşte mereu de Cel care este Tatăl orfanilor. Deşi rămâne singură în lumea largă, El are grijă de ea, oferindu-i prieteni adevăraţi şi încununându-i viaţa cu bucurie.

Naufragiaţi dar nu pierduţi – *Hon. Mrs. Dundas*

Citind „Naufragiaţi dar nu pierduţi” veţi experimenta durerea celor abandonaţi şi spiritul hotărât de a lupta pentru a supravieţui. Copiii vor fi încântaţi însoţindu-şi eroii într-o călătorie atât de periculoasă în lumea morselor, a vulpilor şi a urşilor polari.

Eliberat de două ori – *Patricia M. St. John*

Cu inima plină de vinovăţie, ură şi frică, sclavul Onisim fuge de la stăpânul său, Filimon. Tocmai când libertatea pare mai aproape ca oricând, paşii care îl urmăriseră, îl ajung. Acum trebuie să aleagă: să-şi continue viaţa în acelaşi mod, adică să rămână un sclav al păcatului, sau să-L urmeze pe Christos, părăsind ura şi resentimentele ce i-au chinuit sufletul atâta timp. Ce va alege?

Amy şi fraţii ei – *Anonim*

Suferinţa, nevinovăţia şi credinţa unui copil orfan pictează tabloul suferinţei ascunse din jurul nostru, provocându-ne să fim mai sensibili la durerile altora.

La răscruce – *Minnie E. Ludwig*

Influenţa acestei cărţi va persista în inimile cititorilor încă mult timp după lectură. Lecţiile învăţate din ea îi vor ajuta să se ţină departe de stâncile şi prăpăstiile în care unele din personaje şi-au sfărâmat barca, să-L ia pe Christos la cârmă, să facă alegeri corecte la fiecare răscruce din viaţă şi să intre în final triumfători în portul mântuirii.

Triumful Crucii – *Florence M. Kingsley*

Ca şi *Titus – un camarad al crucii* şi *Ştefan – un soldat al crucii*, *Triumful Crucii* prezintă istoria extraordinară a perioadei imediat următoare răstignirii Domnului Isus, culminând cu evenimentul groaznic al distrugerii Ierusalimului. În mijlocul necazului şi urgiei, în vieţile celor care L-au recunoscut pe Christos ca adevăratul Mesia, speranţa şi fericirea înving groaza şi frica, aducându-le lumină şi bucurie în inimă.

Povestiri de demult – *Christoph Von Schmid*

Această carte conţine trei povestiri în care autorul ilustrează providenţa şi planul desăvârşit al lui Dumnezeu. În ceasurile cele mai întunecate putem rămâne liniştiţi pentru că El ştie când să vină în ajutorul nostru. Ca şi în celelalte povestiri ale lui Christoph Von Schmid, veţi întâlni iarăşi elementul încercărilor severe şi pierderile care par irecuperabile, dar izbăvirea este aproape pentru cei care se încred în Dumnezeu în pofida împrejurărilor.

Eu şi Nobbles – *Amy Le Feuvre*

O poveste încântătoare despre un băieţel care avea o imaginaţie deosebită şi despre „prietenul” său iubit, căţeluşul Nobbles. Robert îşi aşteaptă tatăl să se întoarcă şi în acelaşi timp se străduieşte să găsească secretul pentru a obţine o haină albă cu care să poată intra pe porţile aurite în Cetatea Fericirii.

Casa Iubirii – *Elizabeth Cheney*

Aurelia Wilde este victima încercărilor disperate ale mamei sale de a o înălţa pe un piedestal de neegalat, dar gloria ei este doar de suprafaţă. Spiritul ei nemulţumitor, obiceiul ei de a se plânge mereu se evidenţiază într-un contrast izbitor cu caracterul nobil al servitoarei Doris, care este convinsă că în ciuda necazurilor din viaţa aceasta, va locui într-o zi în casa Iubirii. Talentele ei şi buna

dispoziţie o fac să fie iubită şi apreciată chiar de mulţi oameni distinşi şi educaţi, dar mama Aureliei este plină de gelozie şi invidie. Și se va răzbuna…

Cavalerul de pe drumul luminii – *W.E.Cule*

O alegorie captivantă, o capodoperă literară menită să încurajeze călătorii obosiţi să poarte emblema Regelui, ca pe o lumină strălucitoare în întunericul luptei. Viaţa este portretizată ca o călătorie cu multe pericole, dar care sfârşeşte în Cetatea Marelui Rege. Pe cei care visaţi să faceţi lucruri măreţe pentru Rege, pe cei care vă aflaţi deja în mijlocul luptei, *Cavalerul de pe drumul luminii* vă va inspira să mergeţi plini de curaj înainte.

De aceeaşi editură:

Promisiunile lui Dumnezeu
Promisiuni pentru cei mici
500 – Schiţe de predici

Colecţia *Picuri din Faguri*:

Principii şi metode în viaţa şi activitatea Învăţătorului Divin
Hainele lui Iosif

Colecţia *Eroii Credinţei*:

Willaim Carey
George Muller
Hudson Taylor
Amy Carmichael
Gladys Aylward

dispoziţie o fac să fie iubită şi apreciată chiar de mulţi oameni distinşi şi educaţi, dar mama Aureliei este plină de gelozie şi invidie. Şi se va răzbuna…

Cavalerul de pe drumul luminii – W.E.Cule

O alegorie captivantă, o capodoperă literară menită să încurajeze călătorii obosiţi să poarte emblema Regelui, ca pe o lumină strălucitoare în întunericul luptei. Viaţa este portretizată ca o călătorie cu multe pericole, dar care sfârşeşte în Cetatea Marelui Rege. Pe cei care visaţi să faceţi lucruri măreţe pentru Rege, pe cei care vă aflaţi deja în mijlocul luptei, *Cavalerul de pe drumul luminii* vă va inspira să mergeţi plini de curaj înainte.

De aceeaşi editură:
Promisiunile lui Dumnezeu
Promisiuni pentru cei mici
500 – Schiţe de predici

Colecţia *Picuri din Faguri*:
Principii şi metode în viaţa şi activitatea Învăţătorului Divin
Hainele lui Iosif

Colecţia *Eroii Credinţei*:
Willaim Carey
George Muller
Hudson Taylor
Amy Carmichael
Gladys Aylward